Florian Onitza

Mărturisire

Mesaje de la cei de dincolo...

Am fost ocrotit de Zei,
Ca să fac ce doresc ei.

1988
Los Angeles, California

Florian Onitza
Mărturisire
Mesaje de la cei de dincolo...

1990

COLECŢIA AUTORULUI:

1. Despre căsătorii în general şi despre posibilitatea de a înlătura divorţul – 1937.

2. Mijloace pentru identificarea caracterelor şi prevederea destinelor – 1941.

3. Vitamine pentru suflet – 1980.

4. Politica promovării valorilor umane – 1985.

5. Astre şi dezastre – 1988.

În pregătire:

Politica promovării valorilor umane ed. a II-a revăzută şi adăugită cu maxime din filosofiile şi religiile popoarelor.

FLORIAN ONITZA Copyright

ÎNTÂMPLĂRI NEOBIŞNUITE SAU ALTCEVA?

În primăvara anului 1918, în comuna în care m-am născut, adică în Nadab, judeţul Arad, armatele bolşevice ale lui Béla Kun, au încercat să opună oarecare rezistenţă armatelor româneşti, care înaintau spre Budapesta. Ungurii au tras vreo 40 de obuze, după care au început să se retragă.

Ca toţi copiii, curios să văd tunurile bolşevicilor-unguri, eu cu alţi trei copii ai unui coşmar, m-am dus până la colţul străzii prin care bolşevicii-unguri au ieşit din comună. În clipa în care am ajuns la colţul străzii, bolşevicii au început să tragă cu armele şi mitralierele spre noi şi spre casele oamenilor. Speriaţi de şuierăturile gloanţelor, am intrat repede în curtea cizmarului, fiind cea mai apropiată. Cizmarul, adică tatăl copiilor, i-a lăsat pe copiii lui să intre în casă, iar pe mine m-a apucat de mâna stângă şi m-a împins în curte, sub ploaia de gloanţe deşi până în clipa aceea, era tot atât de drăguţ faţă de mine ca şi faţă de copiii lui. Am sărit atunci gardul de la grădină şi m-am ascuns în nişte urzici, de unde am văzut, printre scândurile gardului, patru bolşevici, care au forţat uşa de

la stradă şi pe cea de la intrare în casă, apoi au intrat peste cei adăpostiţi şi i-au împuşcat pe toţi. De atunci şi până când am ajuns bătrân, m-am întrebat cine l-a îndemnat pe cizmar să mă lase în curte sub şuierăturile gloanţelor şi astfel să fiu salvat de la moarte? Care a fost scopul salvării mele?

Altă întâmplare.

În anul 1946, răspunzând la propunerea unui bun prieten al meu, am acceptat să iau parte la organizarea unui nou partid politic în România, pe care am considerat-o atunci eliberată, după al doilea război mondial.

Ne-am întrunit de mai multe ori în casa unui general, unde am citit de două ori lucrarea mea intitulată „Evoluţia spirituală şi politica vremii" cu care ocazie am preconizat două lozinci: „Trăiască toate partidele politice" şi „Trăiască Guvernul şi Opoziţia!" considerând că un guvern fără opoziţie, este ca o maşină fără frâne şi că în toate partidele se găsesc oameni făcuţi după acelaşi chip şi asemănare.

După vreo trei luni de la înfiinţare, partidul a fost dizolvat prin decret regal. Securitatea a ridicat şi confiscat 750 de exemplare din lucrarea mea şi ne-a pus în vedere să nu ne mai întrunim. M-am supus dispoziţiilor primite, astfel că eu nu m-am mai dus la nicio întrunire. Prietenii mei însă au continuat să se mai întrunească, practicând şi spiritismul.

După vreo 20 de ani, poate chiar mai mult, a venit la mine acasă unul din prieteni şi mi-a spus ceea ce eu nu aflasem până atunci. „Am venit să-ţi spun că eu plec în America şi am ţinut să-ţi fac o mărturisire. Nu am venit până acum, ca să nu-ţi fac vreo neplăcere. Să ştii ca noi, după desfiinţarea partidului, ne-am mai întrunit şi am făcut şi spiritism, iar la ultima şedinţă, printre altele, am primit şi această comunicare: veţi fi arestaţi toţi, Florian Onitza, nu!"

Ca şi în cazul relatat mai înainte, m-am întrebat: De ce am fost ocrotit?

Iată acum ce mi s-a comunicat mie de către cei „de dincolo” la data de 19 februarie 1971:

În jurul orei 7 seara, a sunat telefonul. O doamnă mi-a făcut invitaţia să merg neapărat în Bulev. 1 Mai, unde sunt aşteptat de mai multe persoane. I-am spus că este târziu şi că ar fi bine să amânăm pentru o altă zi. La insistenţele acelei doamne, am plecat.

După ce am intrat în casă, mi s-a spus că musafira lor este în trecere prin Bucureşti şi că este un medium bun, dar nu poate să cadă în transă decât dacă sunt eu acolo. Am luat loc la o masă, având în faţă vreo 20 de lumânări aprinse, apoi s-a făcut o rugăciune şi deodată doamna cu însuşiri mediumnice a adormit şi a spus „Aveţi în mijlocul vostru o puternică lumină. Sufletul lui este curat şi alb ca zăpada. După ce a respirat adânc, a continuat, adresându-mi-se personal: „Eşti un iluminat şi vei fi din ce în ce mai luminat. Eşti bine văzut şi ajutat de noi pe pământ, unde vei studia până vei fi chemat la noi. Vei face mereu rotogoale. Biblia este pentru tine toată averea şi tot ce-i pe pământ. În prima viaţă ai fost Apostolul Domnului, iar acum, în a 6-a reîncarnare, ai fost trimis pentru învăţătură. Nu poţi învăţa în gura mare ci în suflet şi în gând. Mai ai o singură viaţă pe pământ, care va fi mult după anul 2000. Acum în a 6-a viaţă vei fi foarte înălţat şi bine văzut. Afară că citeşti cuvinte scumpe, ai un dar, că poţi descrie după ore, zile, luni şi ani, ceea ce alţii nu pot. Ceea ce doreşti şi ai în suflet, se va realiza, dar nu până la sfârşit. În sinea mea, atunci am fost foarte neîncrezător în tot ce am auzit. Iată în continuare, ce mi s-a comunicat: „După ce te vei duce acasă şi vei citi cuvintele noastre, credinţa ta nu va fi mare. Vei crede şi nu. Abia după un timp îţi vei da seama că există şi dincolo o putere nevăzută. Mult, mult, de acum înainte vei fi căutat, însă în tăcere! Nu te populariza. Noi

te vom ajuta. De acum poţi sta de vorbă cu noi şi te vom ajuta. Clipa pe care o doreşti încă nu a venit, dar va veni. Vei fi căutat, dar nu te populariza. Nu este clipa”.

În continuare, Duhul care s-a manifestat prin femeia adormită, a mai spus: „În anul 1971, voi materializa pentru tine un gând şi cu acesta oriunde vei merge, vei fi bine primit; nu va fi uşă să nu ţi se deschidă şi nu va fi om să spună „nu” în faţa ta. Peste tot „da”. Te vei ocupa cu cartea iar noi te vom ajuta. Cartea este pentru tine hrana. Viaţa ta va fi frumoasă. Ai învăţat altceva, ai trecut apoi la altceva iar la sfârşit vei face iar altceva. Vei fi în slavă. Acasă vei citi aceste rânduri şi ţi se va părea că ne cunoaştem prea puţin, deşi ai citit multe despre noi”.

Doamna gazdă m-a rugat să chem să-mi vorbească o rudă apropiată sau pe un prieten decedat, însă nici n-am început să spun un cuvânt şi Duhul care mi-a vorbit, a spus: „Un om are nevoie de multă lumină şi aşa repede nu poate veni”.

După aceasta, doamna s-a trezit din somnul ei, fără să ştie ce mi-a vorbit.

Sunt dator să vă lămuresc însă unele lucruri şi anume:

— Rotogoalele de care se vorbeşte în comunicare, sunt astrogramele pe care eu le întocmesc pentru fiecare persoană studiată. În astrologie, cerul de naştere se reproduce pe un desen, pe care se aşază fiecare planetă, în momentul naşterii unui om.

— Este adevărat că la început n-am avut destulă încredere în comunicările spiritiste, astfel că ciorna scrisă la repezeală în timpul şedinţei, am aruncat-o într-un sertar. Abia după câteva luni, am primit inspiraţia s-o caut şi s-o scriu pe curat.

— Avertismentul să nu mă popularizez, a fost bine venit, pentru că după 7 – 8 luni de la data când mi s-a făcut comunicarea, s-a produs în România aşa-zisa „revoluţie

culturală” iar primul care puteam fi anchetat şi probabil arestat, aş fi fost eu. În tăcere, am fost însă vizitat de aproape trei mii de oameni până la plecarea din ţară, în 1976. Deci s-a realizat precizarea că voi fi căutat!

— Gândul materializat constă într-o potcoavă cu zodii, trimisă mie la Bucureşti, din Ierusalim, în anul 1971. Este adevărat că tot ce am dorit să fac, am făcut fără niciun obstacol:

— Chiar mai înainte de 1971, adică la data de 19 sept. 1970, am ţinut o conferinţă la Bucureşti, intitulată „Ce ştim despre om?” Conferinţa am ţinut-o la Casa de cultură a Uniunii Sindicatelor Sanitare, cu ocazia deschiderii cursurilor de cultură psihosomatică „Yoga” iniţiatorul fiind Drill Riga. Nu s-a opus nimeni.

— În 1973, am pregătit o lucrare pentru Congresul Mondial de Orientare Şcolară şi Profesională, care s-a ţinut la Universitatea Laval din Québec-Canada. Am primit paşaport imediat, deşi nu m-a trimis niciun minister, nicio organizaţie sau Academia, pentru că eram pensionar şi nu am fost nici membru de partid.

— În 1975, am fost invitat la Conferinţa mondială a Populaţiei din Washington D.C. iar apoi, în 1976 am fost din nou la Conferinţa mondială a Populaţiei, deschizându-mi-se uşile, fără nicio dificultate.

După congresele din 1973 şi 1975, m-am înapoiat în ţară, iar a treia oră, venind văduv, am rămas prin căsătorie, în U.S.A.

În legătură cu plecările mele peste ocean, găsesc de bine să amintesc şi de o discuţie avută în casă la mine în Bucureşti, cu un securist, trimis desigur să mă spioneze, să vadă cine vine la mine, ce cărţi am în bibliotecă etc, etc.

Vorbindu-i despre studiile şi cercetările mele în legătură cu identificarea caracterelor şi prevederea destinului, i-am câştigat încrederea şi probabil simpatia, astfel că într-o zi, între patru ochi, mi-a spus cu sinceritate

şi zâmbind: „Ai fost în 1973 în Canada şi ai venit înapoi; în 1975 ai fost la Washington şi iar ai venit înapoi. Acum te duci a treia oară la Washington, după ce ai devenit şi membru al Asociaţiei Mondiale a Populaţiei. Să ştii că dacă şi acum te întorci la Bucureşti, te bat…” Desigur ştia el ce ştia, iar Duhul protector i-a şoptit lui ce să-mi spună, adeverindu-se profeţia în legătură cu „deschiderea uşilor”.

Încă o lămurire, privind modul de „vorbire” cu cei de dincolo.

De foarte multe ori, în timpul somnului, aud telefonul că sună. Şi sună până mă trezesc din somn. În – realitate nu sună niciun telefon. Însă după fiecare trezire de acest fel, mă aşez la masă şi. Încep să scriu. Am scris astfel zeci de articole, publicate sau încă nepublicate; am publicat aici cărticica „Vitamine pentru suflet” iar în 1985 mi-a apărut şi cartea „Politica promovării valorilor umane”. După toate aceste, mi-am zis că „sunt ocrotit de Zei, ca să fac tot ce vor ei!”

Zeii nu vorbesc cu voce tare. Duhurile curate care vor să ne ocrotească, ne inspiră în acţiuni, ne îndeamnă şi ne dau puterea să înfruntăm obstacolele, pentru a duce la bun sfârşit binele ce trebuie săvârşit. Iar pe drumul pe care nu trebuie să ne ducem, ne pun bariere ce nu pot fi trecute. O astfel de barieră mi-a fost pusă pe drumul pe care începusem să înaintez spre inginerie. După aproape doi ani de şcoală, a trebuit să plec de la un liceu industrial, din cauză de boală.

După un an de pregătire la Uzina electrică din Timişoara, m-am îmbolnăvit din nou şi a trebuit să părăsesc laboratorul de verificat contorii electrici şi să nu mă mai pot duce la specializare în Germania.

De nevoie, am intrat în 1929 în P.T.T.R., iar după 29 de ani – când planeta Saturn a revenit pe locul unde se găsea la intrarea în P.T.T.R. – mi s-a desfăcut contractul de muncă.

În Direcţia Regională P.T.T.R. Timişoara, unde am funcţionat ca şef al Biroului personalului urban, s-au întâmplat unele lucruri, aşa cum sunt relatate în articolul apărut într-un ziar românesc.

Barierele care m-au oprit să înaintez pe un drum ales de mine şi m-au silit să fac virajele necesare ca să merg pe alt drum, pe care îl ştiu cei „de dincolo” au fost multe în viaţa mea. Devenim conştienţi de rolurile noastre aici pe pământ şi luăm cunoştinţă de destinul nostru zi cu zi, aşa cum luăm cunoştinţă de conţinutul unei cărţi, citind filă cu filă. Aşa de exemplu, la data de 7 februarie 1944, am fost invitat de către arhitectul Cristofi Cerchez, la o şedinţă de spiritism, în care am primit acest mesaj:

„Iar tu cercetătorule, desprinzi din dungi, din încreţituri, taina unor vibraţii, emise de însăşi partea emoţională care este încadrată în trupul de lut, încât vei putea urmări vibraţiile aurei, ca s-o caracterizezi, ca să-i defineşti nuanţele culorilor din care este făurită. Fii atent, căci nu tu pământeanul descifrezi, ci Cel de sus care te conduce şi îţi picură încet vibraţia ce o reprezintă amprenta. Aruncă judecăţile tale şi lasă drum firului natural ce vine de la Conducătorul tău şi vei înţelege mai mult decât din socoteli, premize, judecăţi, silogisme. Domnul să te binecuvânteze, să-ţi răscoleşti intimul, să prinzi Adevărul ce se degajă în drumul tău prin cei de lângă tine.

ISPITA DIAVOLULUI ŞI TRIMISUL LUI DUMNEZEU

În toamna anului 1944, primisem de la Direcţia Generală PTTR ordinul de numire ca diriginte la oficiul PTTR Salonta, jud. Bihor. Am plecat din Timişoara cu un tren în care eram vreo 20 de salariaţi. În alt vagon se găsea şi fostul lider al partidului comunist Gh. Gheorghiu-Dej, care l-a trimis pe un adept al lui, în vagonul nostru, pentru a-i recruta nişte „băieţi deştepţi”, Cu această vorbă mieroasă, trimisul lui Gheorghiu-Dej, veni la mine şi îmi

făcu invitaţia să mă duc cu el să mă prezinte liderului comunist.

Ca din senin, apăru în spatele lui, Şeful Controlei Mandatelor interne, Domnul Vasile Gorgan, care mi-a făcut semne disperate să nu mă duc. Acesta, a fost desigur trimisul lui Dumnezeu, care – după plecarea ispititorului veni lângă mine şi îmi spuse: „să nu intri cumva în şleahta comunistă, că te nenoroceşti”. L-am ascultat şi am rămas pe locul meu, pentru ca mai târziu să fiu serios convins că trimisul lui Gheorghiu-Dej, a fost de fapt un trimis al diavolului.

Ştiu sigur că dacă aş fi cedat ispitei, aveam încă mai devreme ca el, soarta lui Lu creţ în Pătrăşcanu, pentru că firea şi caracterul meu s-a împotrivit totdeauna doctrinei ateiste, despre care chiar Marx i-a spus odată lui Engels: „Tot ce ştiu, este că eu nu sunt un marxist” (din cartea contelui Hans Huyn). Iar despre adepţii doctrinei minciunii şi înşelăciunii, Engels i-a spus lui Marx că sunt „o bandă de măgari, care se încred în noi, pentru că ne socotesc de-ai lor.

De cine au fost ispitiţi oare Marx şi Engels? Nu au fost ispitiţi tot de diavol?

După cele întâmplate în 1944 şi după alte întâmplări de acest fel, am recitit Sfânta Scriptură, căutând să înţeleg cum am putea să ne punem la adăpost de uneltirile celui viclean? Şi iată că la data de 29 iunie 1984, mi-a fost dat să scriu un articol, încă nepublicat, intitulat „Pentru stabilirea legăturii directe cu Iisus-Mijlocitorul” în care am explicat textul din scrisoarea I către Timotei, a apostolului Pavel (cap. 2 vers 5) în care se spune că „singurul Mijlocitor între om şi Dumnezeu, este Iisus Hristos.

Legătura directă cu Iisus poate fi realizată pe calea rezonanţelor de gândire şi de simţire, ca şi în radio şi televiziune, unde acordurile aparatelor de emisie şi recepţie, fac posibilă audiţia la mii şi zeci de mii de

kilometri.

Articolul cu un astfel de conţinut, l-am trimis şi Părintelui Gh. Calciu-Dumitreasa, pentru că îl socot cel mai competent să-mi aprecieze lectura respectivă. În scrisoarea primită de la Părintele Calciu-Dumitreasa, este şi această apreciere: „Interesant eseul despre Iisus-Mijlocitorul, în care expuneţi argumentele foarte convingătoare. fiindcă ştiţi să faceţi legătura între tehnica contemporană, la îndemâna oricui, şi cele duhovniceşti.

În Evanghelia de la Matei, se spune că „tot ce veţi cere, prin rugăciune, veţi primi (Matei 21 – 22) iar în Evanghelia de la Luca, la cap. 11, vers 24, este această precizare: „orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi, că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea”.

Cel ce crede, este de fapt în rezonanţă perfectă cu lucrul sau cu starea de lucruri la care râvneşte să ajungă. Prin fenomenul de rezonanţă, vibraţiile din afară intră în noi, iar apoi se manifestă, poate chiar amplificate, prin noi, ca şi vocea care se face auzită prin aparatul de radio-recepţie, acordat pe lungimea de undă a postului emiţător.

Rezonanţele însă trebuie să fie menţinute cu stăruinţă, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura, iar vocea sau cântecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cât se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Iisus, trimis de Dumnezeu ca să dobândim înţelepciune şi putere, prin Cuvântul rostit cu credinţă, trebuie să întreţinem, prin repetare, nu numai în gând ci şi cu glas tare, aceste cuvinte:

Inteligenţa supremă şi infinită mă conduce şi îmi face voia.

Ferindu-mă de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia.

Repetaţi până ce gândul se transformă în credinţă, următoarele stări la care râvniţi:

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gândesc bine, lucrez bine şi trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni şi adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieţii mele aşa să fie!

MÂZGĂLITORII

Care om, trecând prin oraşe mari ca New Yorkul sau Los Angeles, să nu rămână indignat de mâzgăliturile din metrouri, autobuze, cele de pe zidurile caselor, cutiilor de scrisori, de ziare şi telefoanelor publice?

Îţi pui firească întrebare: ce duhuri necurate îi îndamnă pe aceşti răufăcători să batjocorească munca şi să necinstească opera atâtor oameni harnici, care au zidit şi pus la dispoziţia publicului case frumoase şi mijloace de transport rapide şi confortabile?

Nu ştiu dacă există vreo preocupare a guvernatorilor sau primarilor pentru a-i stirpi pe aceşti mâzgălitori.

În cele ce urmează, scriu despre un alt soi de mâzgălitori. care mâzgălesc sufletele, caracterele şi tot ce poate fi mai de preţ în lumea în care trăim: cinstea şi bunul simţ ai oamenilor de valoare.

Mâzgălitorul acesta, oriunde s-ar găsi, este potrivnicul omului de bine; pe acesta îl ponegreşte, îl calomniază, scrie despre ei anonime, din care nu lipseşte minciuna şi perfidia.

Îmi spunea un profesor de aici, că după ce a trecut cu bine toate examenele şi după ce a obţinut titlurile universitare şi un post onorabil în învăţământ, unii aşa-zişi „confraţi” numai că nu l-au omorât!

Mizgâlitorii care împrăştie cu noroi tocmai pe acela pe care ar trebui să-l preţuiască şi să-l respecte, caută cu tot dinadinsul să-l distrugă şi să-i nimicească opera, pentru că tendinţa lui, este tendinţa duhului răutăţii, de care este stăpânit.

Duhurile răutăţii sunt purtate de adepţii fărădelegilor, supranumiţi „fermenţii de descompunere ai societăţii pentru că peste tot, ei produc dezbinări, uneltesc în ascuns şi se bucură atunci când pot distruge un om de valoarp, aşa cum se bucură un borfaş când taie cu lama muşamaua de pe scaunul din autobuz sau când sparge un geam sau o vitrină.

Împotriva purtătorilor de duhuri rele, omul ales de Dumnezeu pentru a propovădui în lume Binele, Frumosul şi Adevărul, trebuie să invoce puterea Celui ATOTPUTERNIC, ca să fie apărat. Este cu neputinţă ca omul de valoare, care luptă pentru a deveni instrumentul de manifestare al înţelepciunii şi puterii lui Dumnezeu, să nu iasă biruitor în lupta cu potrivnicul lui. Adesea chiar vede cum îl distruge Dumnezeu!

Am să vă dau un singur exemplu în legătură cu aceasta.

După terminarea unei şcoli profesionale, la data de 9 martie 1931, am intrat în PTTR la oficiul telegrafic din Timişoara, Fiind apreciat din prima zi de către superiorii mei, pe data de 18 mai 1931, am fost transferat în Direcţia Regională PTTR, la serviciul Personalului, având funcţia de şef al biroului Personalului Urban.

Contrariat de anumite feţe de oameni ce nu-mi inspirau nici simpatie nici încredere, am simţit nevoia să studiez oamenii, folosindu-mă întâi de Grafologic. Mi-am cumpărat o carte de Grafologic din prima leafă şi aveam chiar pe birou, atât cartea cât şi unele scrisuri pe care le studiam când nu aveam ce face.

Prin luna iulie 1931, zarvă mare în Direcţie. S-au falsificat nişte mandate poştale, cu valori mari şi se căuta falsificatorul, care nu putea fi decât unul din controlorii Direcţiei Regionale, singurii care puteau intra în vagonul de ambulanţă şi sub pretext că face o inspecţie, a înscris în borderoul trimiterilor cu valoare, mandatele falsificate,

adresate lui însuşi şi în altă localitate.

Directorul regional, având mandatele falsificate şi achitate pe birou, a chemat la el controlorii care nu erau pe teren, încercând să-l descopere pe falsificator, după scris. Unul din controlori, care văzuse la mine pe birou cartea de Grafologie, îi spuse Directorului regional că la Serviciul Personalului, este un băiat care este grafolog…

Îndată veni la mine omul de serviciu şi îmi spuse că mă chema Directorul. Am intrat în cabinetul său, pentru ca să-mi spună: „Am auzit că eşti mare grafolog. Uită-te la scrisurile aceste şi la mandatele poştale şi spune-mi care crezi că este falsificatorul”? După câteva momente, am pus mâna pe unul din scrisurile controlorilor, spunându-i: acesta este!

S-au dat imediat telegrame la oficiile de destinaţie să nu se achite niciun mandat pe numele XY decât în faţa poliţiei. Falsificatorul a fost prins tocmai la Satu Mare cu nume fals şi buletin de identitate fals. A fost imediat arestat, iar mie mi-a mers vestea că sunt, aşa cum îmi spuse directorul: mare grafolog! Cum puteam fi „mare grafolog” citind doar o singură carte de grafologie? Recunosc că nu ştiinţa m-a ajutat să identific scrisul falsificatorului ci mai curând „flerul”.

După aceasta, colegii veneau la mine să le spun ceva după scrisul lor. Eu eram însă foarte nemulţumit de posibilităţile mele şi am început să-mi cumpăr cărţi de Fizionomie, Chiromanţie şi apoi de Astrologie. Am pornit astfel pe un drum nou, mai mult împins de oamenii din jur, dornici să afle ceva despre caracterul şi despre soarta lor. N-am mai putut părăsi acest drum nici acum după 56 de ani, pentru că mi-am dat seama, că aşa cum a spus Rochefoucauld, „este mult mai folositor să studiezi oamenii decât cărţile”. Aceasta nu înseamnă că trebuie să renunţi la citirea cărţilor importante!

După întâmplarea cu mandatele falsificate,

împrejurările m-au făcut să ajung, în anul 1937, Secretarul Controlei Mandatelor Interne din Timişoara, unde am fost felicitat de către Direcţia Generală PTTR, pentru modul cum am reuşit să pun la curent controlul mandatelor, pentru a evita fraudele.

Dar, aşa cum spune un poet, că

„De tot ce se înalţă invidia-i legată

Şi că-n dosul strălucirii stă umbra tulpilată”. La acest Serviciu a apărut o umbră, un şef invidios şi rău, care a propus Direcţiei Generale să fiu amendat cu o mie de lei şi transferat la Deva, disciplinar bine-nţeles, pentru că nu-i respect ordinele şi nu urmăresc întârzierile unora şi mai ales că nu stau şi să notez cât de mult stau uncie colege la toaletă!?

Am avut salariate, mame de copii mici, care îmi spuneau că s-ar putea să întârzie puţin dimineaţa şi să am amabilitatea să le semnez eu în condica de prezenţă. Am făcut de multe ori acest lucru şi nu am urmărit pe nicio colegă să-i spun şefului cât a stat la toaletă. Am mai avut şi „ghinionul” să câştig la loteria de Stat frumoasa sumă de 75.000 lei, deşi aveam un singur bilet, iar lui, deşi avea 10 – 15 bilete, nu i-a ieşit niciun câştig.

Făcând o întâmpinare la ordinele de pedepsire şi transferare disciplinară, am provocat o anchetă făcută chiar de Directorul Contabilităţii din Direcţia Generală PTTR din Bucureşti. În baza celor 40 de declaraţii ale salariaţilor şi a interceptării unei convorbiri dintre şeful răutăcios cu salariatul pe care ar fi vrut să-l aducă în locul meu, a fost transferat el disciplinar, iar mic mi s-a anulat şi amenda şi transferarea. Ceea ce a fost însă mai trist, este că după aceasta i-a murit şi fata şi soţia. Trebuind să se mute din Timişoara, tocmai în perioada în care a început inflaţia, a pierdut şi banii economisiţi pentru cumpărarea unei case în Timişoara.

Iată cum a pedepsit Dumnezeu pe omul invidios şi

rău.

Vă veţi întreba, de ce?

Iată răspunsul:

Orice purtător de duh rău, se găseşte în duşmănie cu Dumnezeu, iar omul care se lasă pătruns şi condus de Duhul lui Dumnezeu, este apărat de acest Duh, pentru că aşa cum găsim scris în Sfânta Scriptură „Dumnezeu găseşte că este drept să dea întristare celui care vă întristează (2 Ţes. 1 – 6). Şi încă un citat din Sfânta Scriptură: „Dumnezeu nu se lasă să fie batjocori t" (Galateni 6 – 7).

Faţă de aceste întâmplări şi alte multe de acest fel, trăite de purtătorii de duhuri curate, o povaţă se impune:

Bârfitorilor, mincinoşilor şi răutăcioşilor, nu vă puneţi în duşmănie cu cei ce luptă în această lume pentru triumful Binelui, Frumosului şi Adevărului, pentru că ei sunt în slujba Celui AtotPuternic, care le apără cauza şi vă poate ucide, aşa cum a fost ucis păcătosul pe care apostolul Pavel, împreună cu alţi apostoli, l-au dat pe mâna Satanei „ca să-i distrugă carnea" (1 Cor. 5 – 5).

Iar voi cei cu sufletul curat, luptaţi cu încredere în Dumnezeu şi înţelegeţi că cel mai mare rău în această lume, este indiferenţa faţă de rău!

Cei ce sunt îngăduitori faţă de rău, pot fi socotiţi complicii făcătorilor de rele, şi cine ştie dacă îngăduinţa faţă de cel vinovat nu va fi mai târziu pedepsită ca şi vinovăţia însăşi.

Los Angeles 25 iulie 1987.

RIPOSTA LUI SOCRATE

Marele filosof grec, care a trăit cu vreo 400 de ani înainte de Christos, stătea într-o zi de vorbă cu un prieten, pe stradă. A trecut pe lângă ei un imbecil, căruia i s-a părut că Socrate îi stă în cale. În loc să-şi vadă de drum, l-a împins pe Socrate într-o parte şi i-a zis „timpi tule!"

Socrate, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, a

continuat să discute cu prietenul său, însă prietenul l-a întrerupt şi i-a spus: „omul care te-a îmbrâncit ţi-a zis „tâmpitule” iar tu nu-i zici nimic?”

Socrate, foarte calm, i-a răspuns: „Nu am zis nimic, pentru că ceea ce a spus el despre mine, nu se potriveşte cu mine!”

Nu ştiam când am plecat din România că şi eu, ca şi mulţi alţi aici în America, am să fiu „îmbrâncit” de cineva şi „onorat” cu o anonimă, din care nu lipseşte minciuna, invidia şi răutatea.

M-am întrebat oare cine este purtătorul de duh rău, care se împotriveşte Cuvântului lui Dumnezeu, pe care eu încerc să-l răspândesc?

Am recitit unele texte din Sfânta Scriptură, printre care şi acesta: „Dumnezeu vorbeşte când într-un fel când într-altul. El vorbeşte prin visuri de noapte, când oamenii sunt cufundaţi într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci el dă înştiinţării şi le întipăreşte învăţăturile Lui” (Iov 33 – 14, 15, 16).

Într-un astfel de vis, după vreo două luni de la primirea anonimei, Dumnezeu mi-a trimis o preţioasă „înştiinţare” astfel ca „prietenul anonim”, pentru mine, nu mai este anonim! îl ştiu, îl cunosc şi îi vorbesc ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Mărturisind acest lucru unui prieten adevărat, acesta m-a întrebat: „imbecilul acela a scris minciuni despre tine şi tu nu-i spui nimic?” Nu, i-am răspuns eu, pentru că fără să fiu Socrate, spun ceea ce a zis marele filosof grec: „ceea ce a scris el despre mine, nu se potriveşte cu mine”.

Los Angeles, 16 August, 1987.

CUNOAŞTEREA OMULUI

— *Un mesaj foarte important pentru toţi intelectualii* – Astrologia, fără Fizionomie, fără Chirologie şi fără un Test de inteligenţă şi cultură umană, nici după 5.000 de ani, nu a reuşit să se impună ca ştiinţă, neputând singură

rezolva problema cunoaşterii omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare.

Documentele culese în cei 50 de ani de studii şi cercetări practice, arată ca la întocmirea lucrărilor p? care le face, astrologul (cercetătorul sau examinatorul) trebuie să procedeze ca şi chimistul sau ca şi pictorul, care combină elementele sau culorile într-o pictură.

Aşa cum în chimie, prin combinarea diferitelor elemente, se obţin o mulţime de compuşi chimici, în studiile şi cercetările ştiinţifice pentru cunoaşterea omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare, prin corelarea elementelor psihice, diverse şi uneori contradictorii, se obţine un număr infinit de temperamente şi caractere.

Particularităţile feţei, ale mâinilor şi liniilor palmei, precum şi răspunsurile date la un test de inteligenţă şi cultură umană, sunt absolut necesare; aceste arată cu fidelitate influenţa ereditară, influenţa mediului familiar, social, economic şi chiar politic, în care s-a dezvoltat un om. În condiţii de mediu şi climat social, complet diferit, oamenii, cu aceleaşi configuraţii astrale, apar foarte diferiţi, atât ca înfăţişare şi amprente palmare, cât şi ca mod de a gândi.

Nu trebuie uitat că faţa şi mâinile omului, ne oferă peste 2000 de particularităţi, care vorbesc mai tare şi mai sincer decât gura. Toate particularităţile aceste, la un loc cu aspectele planetelor din ziua de naştere, sunt ca nişte voci într-un cor, ca nişte instrumente muzicale într-o orchestră; iar astrologul, adică examinatorul, este ca dirijorul care armonizează sunetele şi vocile; pentru a reda cu fidelitate compoziţia artistică a Creatorului nostru, tot alta pentru fiecare făptură omenească.

Este clar deci că atâta vreme dt cei ce încearcă să studieze omul şi posibilităţile lui de dezvoltare, vor refuza să studieze în paralel şi alte discipline prin care omul poate fi cunoscut, va exista multă confuzie şi vor fi făcute

multe interpretări eronate.

Am găsit scris într-o carte de Chirologie că studiul mâinilor nu are nicio legătură cu Astrologia; iar o revistă de Astrologie din U.S.A. mi-a răspuns că nu ia în consideraţie decât articole scrise pe bază de Astrologie – necorelate cu indicaţiile date de faţă, scris, chirologie etc.

Eu însă, încă în luna August 1973, la al V-lea Congres mondial de orientare şcolară şi profesională, care s-a ţinut la Universitatea Laval din Québec-Canada, am arătat că omul poate fi cunoscut prin observaţie directă, numai dacă examinatorul învaţă să coreleze interpretările diverse, şi uneori contradictorii, ale feţei, mâinilor, scrisului, configuraţiilor astrale etc.

Ceea ce trebuie să se înţeleagă de către toţi cei ce studiază omul şi realizările omului pe această planetă, este că posibilităţile noastre în viaţă, sunt determinate de următoarele trei condiţii esenţiale şi obligatorii:

— Condiţiile predispozante
— Condiţiile favorizante şi
— Condiţiile determinante.

Aşa cum căldura şi ploile nu pot face dintr-un pământ sterp un pământ roditor, nici configuraţiile astrale, cele mai bune, nu fac dintr-un om cu o ereditate nesănătoasă, un om cu mari posibilităţi de succes în viaţă. Tot astfel, nici pământul cel mai fertil, nu poate da roade, dacă nu este arat şi însămânţat. Deci. chiar dacă un om are o ereditate bună, este din familie bună şi dotat cu însuşiri superioare, moştenite, ca să poată pune în valoare condiţia predispozantă, are nevoie de pregătire, de educaţie şi instruire; numai astfel poate realiza ce îşi pune în gând.

În continuare, mai putem spune că deşi ereditatea poate fi bună şi condiţiile astrale favorizante, la fel de bune, roadele nu vor fi la nivelul aşteptărilor, dacă sâmânţa nu a fost bună, pentru că aşa cum spune proverbul „ceea ce semeni, aceea vei culege”.

În ce climat social şi eventual politic creşte un om, ce idei, ce germeni, ai binelui sau răului, au fost injectaţi în mintea lui, iată ce trebuie avut în vedere când se studiază un cm.

Condiţiile predispozante oferite de ereditate, se pot stabili observând cu atenţie semnalmentele şi particularităţile fizice adică forma feţei, culoarea ochilor, forma şi flexibilitatea degetelor, liniile palmei etc.

Condiţiile astrale favorizante se stabilesc cu ajutorul astrogramei, adică întocmind horoscopul cu aspectele planetare din ziua lui de naştere.

Condiţiile determinante sunt cele oferite de mediul de dezvoltare, de climatul social, economic şi politic, care poate înlesni sau limita considerabil posibilităţile.

Nici condiţiile ereditare cele mai bune (calităţile superioare moştenite) şi nici condiţiile astrale favorizante succesului, nu au puterea să distrugă condiţiile determinante, create de un regim politic dictatorial, care consideră elita societăţii şi pe oamenii cu o vastă cultură, ca pe nişte gunoaie ce trebuie să fie măturate din toate întreprinderile şi instituţiile.

Pentru a ilustra cu exemple convingătoare cele de mai sus, reproduc mai jos amprentele a doi tineri, diferiţi ca influenţă şi condiţie ereditară şi socială.

Amprenta nr. 3249 este a unui fost muncitor, care s-a născut într-o constelaţie bună şi cu însuşiri sufleteşti alese, dar sărac. Observaţi linia capului frântă în amprenta luată în anul 1958. După ce a luptat cu sărăcia şi a învins dificultăţile, a ajuns în anul 1970 să fie înscris la doctorat, deci cu studiile superioare terminate. Privind amprenta luată după 12 ani, se constată că frântuera din linia capului a dispărut.

Amprenta nr. 4381 este a unui tehnician (desenator). Refuzând să înveţe mai departe, deşi avea mari posibilităţi materiale, a stagnat, fapt confirmat tot de linia capului,

care atât în anul 1959 cât şi după 11 ani, adică în 1970, a rămas tot frântă. Iată cum schimbările şi realizările obţinute prin eforturi şi merite personale, se reflectă în nervurile palmare, întărind afirmaţia că aceste linii pot servi la cunoaşterea omului şi a posibilităţilor sale de dezvoltare. Imprimarea perioadică a liniilor palmei şi corelarea schimbărilor constatate, cu aspectele planetare favorizează din perioada respectivă, poate fi extrem de utilă oameni lor în conducerea vieţii şi se recomandă în educaţie, orientare şcolară şi profesională, căsătorie şi mai ales în probleme de sănătate.

Schimbarea nefavorabilă a condiţiilor mediului de dezvoltare, atrage modificări corespunzătoare pe liniile palmei chiar la copii mici, aşa cum rezultă din amprenta nr. 2475, care aparţine unui copil în vârstă de 4 ani. Se vede clar cum la vârsta respectivă, adică în anul 1956, liniile palmei aveau trăsături regulate, fără întreruperi, şi semne promiţătoare pe muntele Mercur (sub degetul mic). După 13 ani, adică în anul 1969, i-am luat din nou amprentele şi am văzut că tot ce era bun în mâna lui a dispărut. De ce? Pentru că acest copil a fost părăsit de părinţii lui (divorţaţi) şi dat să-l crească o mătuşă, care l-a lăsat cu derbedeii pe maidane în loc să-l oblige să se ducă la şcoală.

Alte exemple care pot convinge pe oricine în vremea noastră, sunt restricţiile eliberării de paşapoarte celor ce vor să plece din ţările comuniste, să voiajeze sau să emigreze. Condiţia determinantă creată de regimul politic, reduce la neputinţă aspectul cel mai bun pentru călătorie sau pentru o schimbare de mediu. Cunosc o persoană care timp de 17 ani a tot cerut paşaport. În acest timp a avut peste 30 aspecte planetare bune (condiţii astrale favorizante). Condiţia determinantă, creată de regimul politic, care stăpâneşte ţara, a fost îndeplinită abia după 17 ani, când persoana în cauză a venit în America şi nu s-a

mai înapoiat în ţara ei.

Los Angeles, August 16, 1983.

VOINŢA DE A OBŢINE PE PLAN INTELECTUAL, schimbă linia inteligenţei ca aspect, după 12 ani; dispare frintura din ea.

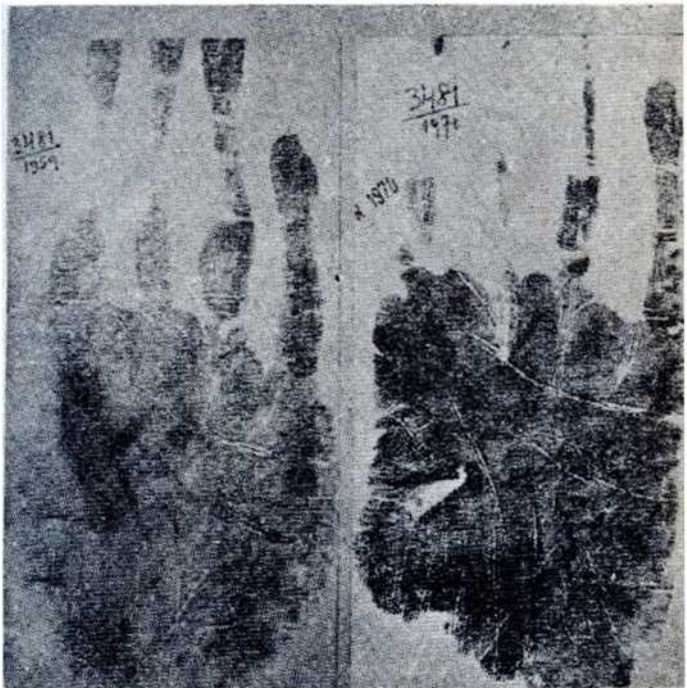

LINIA INTELIGENŢEI, rămâne frântă, unde nu există ambiţia de a realiza succese pe plan intelectual.

LIPSA CONDIŢIII-OR FAVORABILE DEZVOLTĂRII, face să dispari semnele prevestitoare de bine din palma unui copil.

— /

COMPLEXITATEA STRUCTURII OMULUI ŞI DIVERSITATEA CARACTERELOR

Numai Astrologia, nu rezolva problema cunoaşterii omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare. Este absolut necesar să fie lărgit cadrul de referinţe.

Întrebarea pe care mi-au pus-o mulţi intelectuali de frunte este aceasta:

„De ce Astrologia, nici după 5.000 de ani de absorvaţii şi credinţă în influenţa astrelor asupra vieţii omului, nu s-a putut impune ca ştiinţa?”

În cele ce urmează, încerc să răspund la întrebare.

Acest răspuns îl dau după 56 de ani de studii şi cercetări practice pentru cunoaşterea omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare.

Am pornit de la cele 12 zodii şi pentru că am întâlnit foarte multe nepotriviri, am lărgit cadrul de referinţe, incluzând în studiile şi cercetările mele Fizionomia, Chirologia, Grafologia şi la urmă de tot, am întocmit şi un Test de inteligenţă şi Cultură Umană.

Ceea ce m-a surprins încă din adolescenţă, au fost unele deosebiri profunde între gemeni, chiar între gemenii univitelini, născuţi din acelaşi climat genetic.

Dorinţa de a cunoaşte cauzele, m-a îndemnat să le fac anumite măsurători, cu care ocazie, am constatat că rapoartele de proporţionalitate între faţă şi mâini, între palmă şi degete, nu au fost la fel. Studiindu-le mai târziu şi liniile palmei, de asemeni am constatat că „geografia mâinii64 nu era identică, deşi diferenţa de timp, între naşterea unuia şi a celuilalt nu depăşea 15 minute. M-am convins în acest fel, că omul nu este numai produsul astrelor ci şi al eredităţii, al cromozomilor, al mediului familiar şi social care lasă urme atât pe faţă cât şi pe mâinile omului. Nu este fără importanţă acest text din cartea lui Iov, cap. 37, vers 7, unde se spune: „Dumnezeu pecetluieşte mina tuturor oamenilor, pentru ca toţi să se recunoască de făpturi ale Lui66. În unele traduceri ale Sfintei Scripturi, textul pare şi mai clar, adică: „să poată fi cunoscuta făptura Lui”.

În privinţa influenţei eredităţii, îmi amintesc de următoarea întâmplare: Pe lângă terenul nostru de joc cu mingea, printre copiii antrenaţi la joc se găsea şi unul despre care vecinul meu uitându-se mai atent la el, a spus: „aista trebuie să fie a lui Petruşca, pentru că seamănă tare bine cu el; are faţa şi ochii lui el. Într-adevăr copilul era a lui Petruşca.

Cadrul restrâns de referinţă al Astrologiei, a fost astfel lărgit, prin observaţiile culese de fizionomişti, potrivit convingerii că pe lângă astre, tata şi mama, au desigur o influenţă deosebit de importantă asupra

caracterului şi însuşirilor pruncului lor.

Mai târziu, în anii de şcoală, am observat că scrisul elevilor şi studenţilor diferă foarte mult de la om la om. Am inclus apoi în cadrul de referinţe şi Grafologia.

Pentru a putea studia atent particularităţile mâinilor şi liniilor palmei, fără a fi nevoit să răpesc mult timp persoanelor care îmi solicitau un studiu mai amănunţit, am recurs la fotografierea liniilor palmare şi apoi în linişte, cu amprentele, astrograma şi scrisul omului în faţă, să corelez interpretările şi să trag concluzii definitive. Cadrul de referinţe, a fost lărgit astfel şi prin includerea în acest cadru al Chiromanţiei sau Chirologiei.

Persoanele care m-au vizitat, mi-au cerut diferite explicaţii în legătură cu constatările mele, însă ceea ce spuneam şi putea să înţeleagă unul, nu era tot atât de bine înţeles şi de un altul. M-am convins că oamenii nu dau acelaşi conţinut noţiunilor. De exemplu, vorbindu-i unuia despre calm, am constatat că el confunda această stare cu indiferenţa. După mai multe discuţii „şi explicaţii cu diferiţi oameni şi cu diferite nivele de cultură a trebuit să includ în cadrul de referinţe şi Testul de inteligenţă şi Cultura Umană, care a tot crescut până la o sută de întrebări. În acest test, am adăugat şi întrebarea: „Ce deosebire este între calm şi indiferenţă?” Aşa cum am spus mai sus, foarte mulţi dintre cei chestionaţi au răspuns că nu există nicio deosebire. Iată însă că într-o zi veni la mine o studentă, care după ce s-a gândit puţin a scris pe hârtie: „Calmul este o rezervă tacită, în timp ce indiferenţa este o totală neparticipare!” Un răspuns mai bun nici că se putea.

O surpriză deosebită am avut-o după vreo doi ani, de la prima vizită a persoanei care a dat acest răspuns bun la întrebarea despre calm şi indiferenţă. În ce a constat această surpriză? La aceeaşi întrebare, persoana în cauză a dat un răspuns foarte confuz. Mi-am pus atunci întrebarea, de ce prima dată, răspunsul a fost atât de

concis şi de ce de astă dată este atât de neclar? Am apelat la Astrologie şi am comparat aspectele planetare ale persoanei din ziua în caré a dat răspunsul bun cu răspunsul dat după doi ani. Am putut constata că prima dată aspectele planetare au fost excelent pentru receptivitatea mentală, iar după doi ani, aspectele planetare au fost nefavorabile şi confirmau starea maladivă, pentru care a şi venit la mine, cu dorinţa să-i spun în ce perioadă ar fi mai bine să-şi facă o operaţie. Iată cum am putut obţine un document preţios, din care rezultă că noi nu suntem tot timpul într-o stare de receptivitate optimă şi nu totdeauna ne putem menţine la cel mai înalt nivel de înţelegere şi exprimare a gândurilor, emoţiilor şi sentimentelor. Configuraţiile astrale joacă un rol foarte important.

Cu această introducere, să trecem acum la principalele elemente, semnalmente şi particularităţi psihosomatice, care disting pe xm om de alt om şi crează imensa diversitate a caracterelor umane.

1. În primul rând sunt cele 12 constelaţii, cunoscute mai bine sub denumriea de „Zodii” având fiecare o planetă dominantă denumită „stăpâna constelaţiei”. Denumirea zodiilor este prea cunoscuta, pentru a le mai enumera. Nu toţi oamenii cunosc cele 10 planete, care servesc astăzi la întocmirea şi interpretarea unui horoscop, astfel că le voi aminti aşa cum le găsim în tabelele de poziţii planetare, adică în efemeride. Aceste sunt: Soarele, Luna, Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun şi Pluto.

2. În al doilea rând, este Luna faţă de Soare, adică cele patru faze ale Lunii, plus cvadraturile şi opoziţia, adică Luna plină. Aceste corespund cu cele patru temperamente clasice, adică sanguinul, nervosul, biliosul şi limfaticul. Cvadratura şi opoziţia este negativă şi se interpretează în conexiune cu celelalte configuraţii astrale.

3. În al treilea rând, este Ascendentul, adică

momentul primei respiraţi, calculat bine-nţeles după ora şi minutul în care omul se naşte. Ascendentul poate fi şi el ca orice planetă în una din cele 12 constelaţii. Momentul primei respiraţi „este deosebit de important pentru că în clipa respectivă, mediul cosmic din afară pătrunde în alveolele pulmonare şi imprimă noului născut un impuls, adică un ritm biologic, care se continuă toată viaţa, prin aşa-zisul „aer rezidual” în proporţie de 25% din capacitatea plămânilor şi care nu se mai elimină până la moarte. Planetele între ele pot fi în bun sau în rău aspect, cele bune fiind socotite unghiurile de 60 şi 120 grade, iar cele rele fiind unghiurile de 90 şi 180 grade. Conjuncţiile adică o grade pot fi şi bune şi rele, depinde de planetele respective.

4. Fizionomia cuprinde şi unele caracterizări privind forma feţei şi am găsit caracterizarea destul de interesantă a feţei rotunde, ovale, pătrate, dreptunghiulare şi triunghiulare cu baza superioară dezvoltata, sau triunghi întors, adică bărbia şi etajul inferior mai dezvoltat.

5. Mâinile pot fi egale cu înălţimea feţei, pot fi mai lungi sau mai scurte ca faţa, fiecare particularitate având interpretări caracterologice deosebite. Trebuie să se ştie că toţi copiii se nasc cu capul mare şi mina mică, iar mina trebuie să crească până acopere faţa.

6. Degetele pot fi conice, ascuţite sau pătrate.

7. Este de asemeni important de studiat, dacă degetele sunt ţepene, flexibile sau încovoiate spre interiorul palmei.

8. Unghiile pot fi lungi, scurte, încovoiate etc.

9. Liniile palmei se studiază ca număr şi pot fi normale, puţine sau extrem de numeroase.

10. Nu este fără importanţă consistenţa mâinii, care poate fi normală, plinuţă sau osoasă.

11. Una din particularităţile importante la om, este desigur culoarea ochilor, care pot fi negri sau căprui, verzi

şi albaştri.

12. Sunt foarte importante cele trei etaje ale feţei: fruntea, etajul mijlociu cu nasul şi etajul inferior adică maxilarele şi bărbia.

13. Corpul poate fi mic, mare sau înalt, eventual slab, gras sau normal, bine proporţional.

14. Intervalul dintre nas şi gură, are şi el vreo cinci particularităţi, putând fi mic, mare, drept, convex sau concav.

15. Forma craniului, în profil, poate fi normal, brahicefal sau dolihocefal.

16. În legătură cu Grafologia, amintesc că, în general, scrisul poate fi vertical, înclinat, continuu adică cu litere legate, poate fi tocat, ascendent, descendent, înghesuit, împrăştiat, mare, mic, gladiolat sau dinamogen.

Aceste sunt doar o mică parte din particularităţile şi semnalmentele care ne diferenţiază unul de altul. Şi totuşi probabilitatea găsirii a doi oameni, perfect identici, ca dată de naştere, particularităţi psihosomatice şi particularităţi ale scrierii, este de ordinul miliardelor. Semnalmentele şi particularităţile înşirate mai sus, cresc în progresie geometrică, iar rezultatul obţinut numai din semnalmentele şi particularităţile aceste, este de 148.745.060.000.

Se demonstrează deci pe această cale că „în lume nu sunt nici doi oameni la fel” şi că Natura sau Dumnezeu, creează numai şi numai tipuri originale.

Cele trei elemente care determină aşadar structura şi suprastructura atât de complexă a făpturii umane sunt: ereditatea, configuraţiile astrale şi mediul în care se naşte şi se dezvoltă. Aceste elemente alcătuiesc tiparul în care se profilează şi se dezvoltă individualitatea şi personalitatea noastră, despre care Goethe a spus că nicio putere din lume nu-l poate schimba.

Ştiind acest lucru şi înţelegând că nici omul, modelat

de acest tipar, nu se poate schimba, vom putea să fim mai indulgenţi faţă de semenii noştri. Fiecărui om îi place să se conducă după ideile lui şi nu acceptă uşor să gândească altul pentru el, să-l critice şi să-i impună alte convingeri, care adesea sunt total diferite de ale sale.

Nimeni nu este vinovat că la naşterea lui, Soarele se găsea în opoziţie cu Saturn, sau în rău aspect cu Marte. Nu trebuie să-i invidiem nici pe cei ce ajutaţi de planete, în bun aspect, la naşterea lor, obţin succese mai multe şi mai mari decât noi.

Doi oameni pot fi născuţi în aceeaşi constelaţie de foc de exemplu, fără să fie la fel de impulsivi. E suficient ca unul din ei să aibă Luna în creştere şi în opoziţie cu Marte la naştere iar celălalt să aibă Luna în scădere şi în bun aspect cu Jupiter. Cel cu faţa pătrată va fi mai greu de combătut ca cel cu faţa ovală, iar cel cu degetele conice va fi mai bun organizator decât cel cu degetele pătrate sau spatulate, indicat mai bine pentru execuţii conştiincioase.

Adaptarea la condiţiile oferite de mediu şi aclimatizarea în relaţiile cu ceilalţi oameni, este mai rapidă la cei cu degete flexibile decât la cei cu degetele ţepene, chiar dacă-planetele din ziua lor de naştere, sunt în acelaşi aspect.

Iată cum informaţiile furnizate de cadrul lărgit de referinţe, ne ajută să-i înţelegem mai bine pe semenii noştri şi să ne resemnăm în faţa neputinţei lor de a fi aşa cum dorim noi.

Neputându-i schimba pe oameni, avem datoria să învăţăm a-i cunoaşte, pentru că numai cunoscându-i vom putea să-i selecţionăm.

Mă refer la selecţia care trebuie făcută mai întâi în şcoli, pentru a nu mai pune arma cunoştinţei în mina celui rău. Cel rău, fiind lipsit de armătura morală şi spirituală, va folosi în scopuri egoiste cunoştinţele şi puterea acordată de titlurile dobândite în şcoală, aşa cum rezultă

din avertismentul cuprins în Evanghelia de La Matei (cap. 7 vers 6) unde se spune: „să nu daţi câinilor lucrurile sfinte şi să nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă rupă”.

Clinii şi porcii de care vorbeşte Sfântul evanghelist Matei sunt dictatorii şi tiranii, care calcă peste cadavre ca să-şi ajungă scopul. Caracterul lor, violenţa şi cruzimea de care totdeauna au dat dovada, nu o poate alunga nici plângerile, nici suspinele şi nici plecăciunile celor asupriţi, pentru că schimbările şi binefacerile pe care le aşteaptă un popor, sunt ca şi ploile şi razele de soare, care vin de sus în jos şi nu de jos în sus.

Democraţiile din toată lumea înţelegând acest lucru şi că oamenii nu pot fi schimbaţi, au luptat pentru alegeri libere, pentru apărarea libertăţilor de gândire şi de exprimare. Creştinismul ne îndeamnă la această luptă, aşa cum rezultă chiar din Scrisoarea I către Corinteni, a apostolului Pavel, care spune: „Trebuie să fie şi partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiţi buni”. (I Corint. 11 – 19).

În totală contradicţie cu democrat ia-creştină, a apărut în vremea noastră Comunismul-ateu, adică marxismul, care preconizează ştanţarea adică standardizarea oamenilor, presându-i într-un tipar unic, din care, zic ei, că trebuie să iasă „omul nou” total deosebit de omul făcut de Dumnezeu. Acest „o-m-nou”, are datoria să tacă, să sufere orice măsură de oprimare, de persecuţie şi mutilare a creierului prin aşa-zisa „îndoctrinare”.

Prin „îndoctrinare”, este uşor de înţeles că ateii înţeleg alungarea Duhului dumnezeiesc din om şi asasinarea lentă a personalităţii lui.

Despre asasinare, marele Napoleon a spus că sunt trei mijloace de a asasina oamenii:

— Cu arme

— Cu otravă şi

— Cu chinuire sufletească; dintre toate, chinul sufletesc este cel mai crud, pentru că în marea lor disperare, oamenii ajung să spună că „este mai bine un sfârşit cu groază, decât o groază fără de sfârşit”.

În ţările dominate de comunişti, popoarele suferă aceste chinuri, iar foştii lor conducători, oamenii de elită, care au luptat pentru apărarea libertăţilor, au fost asasinaţi cu arme sau cu otravă, iar mai recent cu radiaţiile morţii.

Am mai spus şi repet că este imperios necesar să se iniţieze măcar în ţările libere studii şi cercetări caracterologice la un nivel cât mai înalt, pentru a ne cunoaşte întâi pe noi înşine şi apoi să-i putem cunoaşte şi pe semenii noştri. Fără această cunoaştere, selecţia valorilor nu este cu putinţă.

Fără cunoaşterea omului şi a posibilităţilor lui de dezvoltare, nu poate fi realizată coordonarea funcţiei cu cel ce o deţine. Ignorantul şi impostorul, care ruinează şi nu crează, iată pericolul acestui secol! „Nimic nu poate fi mai înspăimântător ca ignoranţa activă66 a spus Goethe.

Această ignoranţă activă a dat naştere celui mai ruşinos aspect al vieţii politice la care asistam astăzi. Căci ce poate fi mai degradant pentru omenirea dornică de pace şi prosperitate, decât defilările soldaţilor, urmaţi de tancuri, bombe, rachete şi mistic, care ne ameninţă viaţa!?

Unde este „dezarmarea generală şi totală66 pe care o ţară membră a Organizaţiei Naţiunilor Unite, a propus-o cu atâta perfidie şi dorinţă de înarmare şi de dominare a întregii lumi?

Unde sunt reformele umanitare trâmbiţate de la tribunele conducătorilor din ţările totalitare, adepţi ai comunismului-ateu, care neagă existenţa lui Dumnezeu cu aceeaşi neruşinare cu care criminalul de rând neagă

existenţa oricărui principiu de echitate şi dreptate în lume?

Omul rău, special preferat de regimurile totalitare, ca să suprime viaţa celui înzestrat de Dumnezeu cu însuşiri alese, îl privesc cu ură, îl prigoneşte şi îl ucide, nu pentru că acesta i-ar face rău ci pentru că se teme că ar putea să-i facă rău. El este ca şi câinele care te muşcă, nu pentru că vrei să-l loveşti ci pentru că are frică de orice trecător.

Fără studii şi cercetări serioase pentru cunoaşterea omului, aceşti câini fricoşi şi răi din fire, nu pot fi identificaţi şi alungaţi din arena politică, iar omenirea condusă de ei, va merge desigur din rău în mai rău.

Cu mulţi ani în urmă, la noi în ţară, profesorul Rădulescu-Motru, a spus să nu ne încăpăţânăm să facem caractere din naturi criminale şi nici genii din întiraaţi la minte. Iar prin anul 1933, profesorul Simion-Mehedinţi, în cartea lui „Apropiere de Iisus" a scris că „nu prin legi, nici prin vorbe sau prin cărţi se schimbă lumea, ci prin oameni, punând înainte ca îndreptar de viaţă, pe cei ce pot fi în ramura lor de activitate modele pentru alţii".

Nu orice făptură poate servi ca instrument de manifestare a înţelepciunii şi puterii de creaţie, aşa cum nu orice vehicul poate circula cu viteză mare sau să suporte încărcături mari.

Corp şi suflet are orice fiinţă vie, însă Duh de înţelepciune, de descoperire sau de pricepere în a face binele, are numai cel înzestrat, cel căruia îi este dat din cer harul, ca să săvârşească lucruri mari în această lume.

În Sfânta Scriptură, se spune că aici pe pământ, omul nu poate face decât ceea ce îi este dat din cer. Dar ce este Cerul? Este oare numai ceea ce spun religiile, adică un Dumnezeu care ar avea miliarde de ochi şi de urechi, să vadă şi să audă necazurije oamenilor şi să-i ajute pe cei ce zise roagă pentru a-i scăpa de nenorocire? O, nu! Pentru mine, care am studiat o viaţă întreagă corelaţiile dintre om

şi Univers, Cerul de care vorbeşte Biblia, este totalitatea radiaţiilor şi impulsurilor astrale, ale planetelor şi stelelor fixe, în care se zămisleşte şi se dezvoltă omul. Radiaţiile şi impulsurile aceste fac parte integrantă din fiinţa intimă a omului, făcându-l receptiv faţă de ceea ce „îi este dat din Cer”. Iar moartea nu este altceva decât întoarcerea la obârşie a acestor puteri, prin fenomenul pulverizării în neant. În clipa în care acest corset sau corp fizic dispare, spiritul şi toate darurile, talentele şi facultăţile cu care a fost înzestrat, sunt absorbite de sursa din care au provenit. Cu alte cuvinte, prin moartea trupului, spiritul se integrează în Eternitate şi se cont opeşte cu ea, aşa cum stropul de apă se contopeşte cu marea safu cu oceanul din care a provenit.

Că acest mod de a gândi este foarte apropiat de acela al Eclesiastutui (cap. 4 – 2, 3) o dovedeşte acest text:

„Şi am găsit că morţii care au murit mai înainte, sunt mai fericiţi decât cei vii, care mai sunt încă în viaţă. Dar mai fericit decât amândoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele ce se petrec sub Soare.

Am împărtăşit totdeauna credinţa în nemurire şi privesc plecarea din lumea aceasta ca pe o debarcare dintr-un vapor sau din alt vehicul, în care am fost nevoiţi să stăm un anumit număr de mile…

Unii debarcă mai de vreme iar alţii mai târziu. Şi pentru că nu ştie nimeni unde se duce după debarcare, se tem toţi de moarte.

Los Angeles, 13 Noiembrie 1987.

STEAUA ÎNŢELEPCIUNII

1. Primul triunghi: *Relaxare*, *Calm*, *Putere*.

— Relaxarea.

În general, trăim într-un corset, într-o tensiune nervoasă continuă – conştientă sau inconştientă – care exclude destinderea şi, trăire a degajată.

Pentru a ne relaxa, este bine să ne inspirăm din

cântarea bisericească în care se spune „toată grija cea lumească să o lepădăm”, apoi să ne aşezăm într-o poziţie comodă în pat, ordonând mental nervilor să se destindă, să se relaxeze.

Repetând de mai multe ori cuvintele următoare, vom reuşi să slăbim tensiunea nervoasă:

Ridică-te frunte, însenineză-te faţă.

Bucurănte inimă.

Calmaţi-vă nervi!

— *Calmul*.

În această nouă stare, de relaxare, nici tu nu mai tulburi lumea şi nici lumea nu te mai tulbură. Calmul nu este totuna cu indiferenţa. Stările de calm nu exclud atenţia şi examinarea faptelor; participăm la tot ce se întâmplă, dar nu ne mai agităm. Cel indiferent nu participă, nu-l interesează şi nu învaţă nimic din ceea ce se petrece în jurul lui.

Calmul este o condiţie esenţială pentru a dobândi luciditatea percepţiunilor.

Pen/tru a se înţelege mai bine influenta calmului asupra lucidităţii percepţi unitor, un filosof japonez l-a invitat pe un adept al lui, la marginea unui lac, într-o seară ou lună plină şi foarte liniştită, deci fără nicio adiere de vânt. Filosoful, i-a spus tânărului să se uite în apă şi să-i spună ce păsări trec deasupra lor. Păsările, oglindindu-se perfect în luciul apei, l-a ajutat pe tânăr să spună exact ce păsări treceau deasupra lor. După aceasta, filosoful a aruncat o pietricică în apă. „Spune-mi acum ce păsări au trecut peste noi” zise filosoful. „Maestre, zise tânărul, acum nu le mai pot distinge, pentru că suprafaţa apei s-a acoperit de unde”.

Nu a fost nevoie de ore întregi de explicaţii, pentru a se înţelege că în tulburarea apei ca şi în tulburarea gândurilor, nicio imagine nu mai poate fi clar percepută.

— *Puterea*, este rezultatul relaxării şi calmului, pentru că liber de orice tensiune nervoasă, spiritul se manifestă cu vig-oare sporita, pentru a înfrunta inerţia şi confuzia.

2. *Cele trei verbe din primul triunghi*: *a voi*, *a şti şi a îndrăzni*.

— *A voi*, este a ieşi din inerţie şi a te îndrepta spre un scop bine precizat, cu dorinţa stăruitoare de a-l atinge.

Voinţa implică o năzuinţă, o aspiraţie, un punct de atac, asupra căruia trebuie să ne canalizam energiile, eliberate din temniţa inerţiei şi indiferenţei.

Pentru a nu greşi în orientarea ta, trebuie neapărat să ştii ce vrei.

— *A şti*, este a fi bine informat, a cunoaşte ce trebuie şi ce nu trebuie să faci pentru a-ţi atinge ţinta. Cel ce cunoaşte bine condiţiile esenţiale şi obligatorii pentru obţinerea unui Lucru sau pentru producerea unui fenomen, şi stăruie cu putere pentru îndeplinirea lor, reuşeşte tot atât de sigur ca şi cel ce vrea să aprindă un foc, folosind un chibrit şi o materie inflamabilă.

— N *îndrăzni*, este a nu te mulţumi numai cu a şti cum şi ce ar trebui făcut pentru a reuşi, ci a porni la drum, a fi decis să înfrunţi orice obstacol, pentru triumful unei idei sau pentru realizarea unui plan de a oţiune.

3. CeZe *trei verbe din al 2-lea triunghi*: *a stărui*, *a putea şi a tăcea*.

— *A stărui*, este a persevera cu toată puterea, pentru a duce la bun sfârşit lucrai început.

Un frate bun al stăruinţei este răbdarea, despre care Napoleon a spus: „Victoria este a aceluia care rabdă cu un sfert de oră mai mult”.

— A *putea*, este rezultatul sigur al celui ce s-a informat îndeajuns, a îndrăznit şi a ştiut să îndeplinească condiţiile esenţiale cerute de legile fundamentale ale Creaţiunii.

— A tăcea, înseamnă să nu baţi toba, să nu te lauzi şi să nu devii îngâmfat. Despre tăcere, se spune că aduce cel mai mare sprijin spiritelor destinate victoriei. În doctrina japoneză asupra calmului, se spune că tăcerea are nepreţuitul avantaj de a nu deschide calea spre convorbiri pline de banalităţi şi la o risipă zadarnică de energie. Nu trebuie să uităm o altă cugetare plină de înţelepciune a unui filosof german, care a spus că „maşina care îşi risipeşte toţi aburii în şuierătură, nu mai are cu ce să-şi mişte roţile”.

Despre tăcere, se mai spune că „stăvileşte contagiunea mediocrităţii”.

4. Cele şase sectoare ale cercului în care sunt înscrise triunghiurile ce alcătuiesc STEAUA ÎNŢELEPCIUNII:

Dumnezeu-Tatăl, Iisus-Fiul, Duhul Sfânt, Credinţa, Cercetarea şi

Cunoştinţa.

— *Dumnezeu-Tatal*:

Din punctul meu de vedere, noţiunea de Dumnezeu, trebuie să însemneze pentru om, Inteligenţa Supremă şi Infinită, fără început şi fără de sfârşit, care a statornicit principiile de funcţionare şi legile de dezvoltare a tot ce a fost, este şi va fi. Aşa cum nu vedem inteligenţa, gândurile şi talentele omului, nu vedem nici Inteligenţa care a creat şi crează tot ce se vede şi tot ce nu se vede. Şi tot astfel după cum orice lucru făcut de om, orice sculptură sau pictură, aparate sau maşini, mărturisesc existenţa priceperii şi inteligenţei omului, Natura cu splendorile ei, Soarele cu căldura lui, apele curgătoare, munţii şi timpurile cu florile şi livezile care încântă ochiul şi desfată sufletul, mărturisesc existenţa lui Dumnezeu.

Pentru că trupurile noastre nu sunt decât nişte vehicule puse în mişcare de suflet, pentru deplasarea şi informarea duhului, care locuieşte în el, trebuie să dăm

toată atenţia bunei întreţineri a acestor vehicule, despre care Sfânta Scriptură ne spune că sunt Templul lui Dumnezeu. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1 Corint. 3 – 16”).

Pentru a păstra în noi Duhul lui Dumnezeu, trebuie să păstrăm permanent legătura cu Creatorul nostru.

— Jsus-FâttZ:

Legătura cu Dumnezeu, o putem face prin singurul Mijlocitor dintre Om şi Tatăl, care ne-a creat, aşa cum ne spune apostolul Pavel în scrisoarea către Timotei (scrisoarea I, cap. 2, vers. 5) Iată textul: „Singurul Mijlocitor între om şi Dumnezeu, este Iisus Hristos”).

Dacă nu vise pare adevărat citatul de mai sus, să nu cetiţi cele ce urmează.

Dar dacă sunteţi convins că singurul Mijlocitor care vă poate ajuta să stabiliţi o legătură directă cu Izvorul înţelepciunii şi Puterii lui Dumnezeu este Iisus Hristos, şi numai El, atunci iată cum îl puteţi avea mereu în inimă şi în cuget.

Ştiţi bine că ştiinţa pozitiva a născocit multe lucruri, printre care şi radioul, televiziunea, microscopul, etc. Prin radio şi televiziune, noi vedem şi auzim ceea ce este la mare depărtare de noi. Cum este cu putinţă să auzi ceea ce se vorbeşte sau se cântă la sute şi mii de kilometri? Foarte simplu, răspunde omul de ştiinţă: îmi acord aparatul de recepţie pe lungimea de undă a postului emiţător. Cu alte cuvinte, stabilesc o „rezonanţă” între mine şi cel ce îmi transmite mie un mesaj pe calea undelor.

Oare undele gândirii, vibraţiile cele mai subtile ale emoţiilor şi sentimentelor, nu pot fi primite pe aceeaşi cale?

Dar telepatia ce este? Nu este oare o transmisie şi o recepţie prin fenomenul acesta de rezonanţă?

Rezonanţele însă trebuie să fie menţinute cu

stăruinţă, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura, iar vocea sau cântecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cât se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Iisus, trimis de Dumnezeu ca să dobândim înţelepciune şi putere, prin Cuvântul rostit cu credinţă, trebuie să întreţinem, prin repetare, nu numai în gând ci şi cu glas tare, aceste cuvinte:

Inteligenţa supremă şi infinită mă conduce şi îmi face voia.

Ferindu-mă de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia.

Repetaţi până ce gândul se transformă în credinţă, următoarele stări la care râvniţi:

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gândesc bine, lucrez bine şi trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni şi adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieţii mele aşa să fie!

— *Duhul Sfânt*:

În Evanghelia lui Ioan, la cap. 20, vers 22, se spune că Iisus, după ce le-a zis „Pace vouă”, a suflat peste ucenicii Lui, spunându-le: „Luaţi DUH SFÂNT!”

Potrivit textului din aceeaşi Evanghelie, cap. 3, vers 61, Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, că „a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piardă, ci să aibă viaţă vecinică”.

Rezultă că Iisus, este singurul Fiu al lui Dumnezeu, făcut după chipul şi asemănarea Lui, astfel că şi Duhul lui Iisus, este Sfânt ca şi Tatăl, care l-a trimis pe pământ. Acest Duh Sfânt, fiind suflat peste ucenicii lui Iisus, a rămas tot sfânt şi după ce a intrat în apostoli; iar ca dovadă, este faptul că apostolii au devenit interpreţii fideli ai învăţăturii lui Iisus, îndurând suferinţele şi persecuţiile,

cu aceeaşi credinţă ca şi Iisus.

Apostolii au transmis mai departe acest Duh, iar când toţi oamenii se vor lăsa pătrunşi de Duhul lui Dumnezeu şi vor deveni purtători de lumină, de dragoste şi de adevăr, omenireci va vedea un cer nou şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea (scrisoarea 2-a a lui Petru, cap. 3, vers 13). În corelaţie cu acest text, devine mai uşor de înţeles versetul nr. 31 din capitolul 12 al Evangheliei de la Luca, în care se spune „să căutăm mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte lucruri (de care avem nevoie pentru cerinţele fireşti ale vieţii) ni-se vor da pe deasupra".

Răspândirea Duhului Sfânt, prin purtătorii de duhuri curate, este condiţia esenţială a venirii împărăţiei lui Dumnezeu şi a mântuirii oamenilor.

— *Credinţa*:

Este starea de certitudine rezultată din interceptarea intuitivă sau din cunoaşterea pozitivă a unor lucruri sau stări de lucruri.

Interceptarea infidelă sau informarea eronată despre lucruri sau stări de lucruri, atrage după sine o credinţă eronată şi ca atare greşeli de orientare în privinţa conducerii vieţii. Astfel de greşeli s-au produs şi se produc mereu în lume, cauzând vrajba, războaie şi vărsări mari de sânge; pentru că aşa cum găsim scris în a 2-a scrisoare a lui Petru, la cap. 3, vers 16, „în epistolele lui Pavel sunt unele lucruri greu de înţeles, pe care cei neştiutori şi nestatornici, le răstălmăcesc că şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor".

— *Cercetarea*:

În scrisoarea I către Tesalonieieni, la cap, 5, vers 21, apostolul Pavel ne spune: „Cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun". Iar în Evanghelia de la Marcu, la cap. 12, vers 24, găsim această întrebare pusă de Iisus: „Oare nu vă rătăciţi voi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu?"

În cartea lui Iov, se spune că priceperea o dă Duhul, adică suflarea Celui Atotputernic (Iov 32 – 8).

În Proverbele lui Solomon, se mai spune că „Priceperea este ştiinţa Sfinţilor (Prov 9 – 10)". Iar Evanghelistul Ioan, la cap. 4, vers 24, ne spune că „Dumnezeu este DUII".

Duhul lui Dumnezeu, este un Duh de înţelepciune, de descoperire şi de pricepere. El este în toţi prorocii, înţelepţii şi cărturarii trimişi pe pământ de către Iisus (Matei 23 – 24) astfel că pe lângă Sfânta Scriptură, noi trebuie să cercetăm şi operele cărturarilor purtători de Duh sfânt, pentru a putea să înţelegem mai bine Scripturile.

— *Cunoştinţa*:

Cunoştinţa este rezultatul credinţei, urmată de cercetare. Cel ce cunoaşte, nu mai are nevoie să creadă, tocmai pentru că ştie! Nu-i nevoie să creadă cineva că există zăpadă, după ce o vede şi calcă pe ea.

Cine nu a văzut niciun avion de exemplu, poate să creadă sau să nu creadă ceea ce spune un om despre zborul cu avionul; cel ce a făcut însă o călătorie cu avionul, de la Paris la New York, nu este în dilema de a crede sau nu, pentru că ştie ce este avionul şi zborul de pe un continent pe altul.

Dilema şi pendulările între credinţă şi necredinţă, încetează, după ce omul ajunge la cunoaştere şi se transformă în „credinţa cea adevărată" cum se spune în Sfânta Biserică.

5. Cele trei stări la care râvnesc să ajungă toţi oamenii: Sănătatea, Belşugul şi Fericirea.

— *Sănătatea*:

Când toate organele, aparatele şi sistemele ce alcătuiesc corpul îndeplinesc normal toate funcţiile, suntem sănătoşi. Sănătatea îi asigură omului puterea de a se mişca şi de a rezista la eforturile pretinse de activitatea

care-i asigură existenţa.

Cei ce-şi dau osteneala să-şi cunoască bine corpul şi sensibilităţile lui, supunându-se de bunăvoie unor discipline alimentare, vor fi feriţi de multe boli şi vor trăi bine, vor lucra cu plăcere şi vor prospera în viaţă.

Se zice că cei ce beau mult în sănătatea altora, o pierd curând pe a lor. De aceea trebuie să evităm prilejurile de a mânca mult, de a beci mult şi a risipi banii pe distracţiile care ne dăunează.

— „*Belşugul*:

„Cine aleargă după lucruri de nimic, are belşug de sărăcie” spune înţeleptul Solomon (Provi 28 – 19).

A şti să renunţi cu plăcere la ceea ce nu-ţi este absolut necesar, este a putea economisi puţi câte puţin până ce vei avea posibilitatea să faci investiţii serioase sau să dai la iveală o operă de seamă, importantă pentru cei ce vor urma după tine. Se mai spune că starea sau condiţia materială, este auxiliarul cel mai de preţ al vieţii spirituale; omul, putându-se compara cu o floare, care are nevoie de o tulpină materială de susţinere, pentru a răspândi în jur parfumul ei atât de plăcut.

— *Fericirea*:

Întrebat de ascultători, înţeleptul din Madras, Krishnamurti, a răspuns că „fericirea este trăire fără efort”. Tot Krishnamurti, afirmă că trăim simultan pe trei planuri: fizic, cerebral şi afectiv.

Când toate cele trei planuri sunt în armonie şi pe niciunul din cele trei planuri nu apar anomalii în manifestare, omul nici nu simte că trăieşte, pentru că nu simte nicio tulburare, nicio abatere de la linia normală de plutire. Eventualele antagonisme, omul fericit, le consumă prin analiză filosofică, prin care ajunge să cunoască bine cauza lucrurilor, aşa cum spune dictonul latin: „Felix qui potuit rerum cognoscere causas.

Analiza filosofică a unei stări de lucruri, echivalează

cu dispariţia stării respective, fie că este vorba de o nelinişte emoţională, fie că este vorba chiar despre o exaltare, de un noroc prea mare, comparat de unii filosofi cu soarele secetei! Ne putem convinge despre aceasta, procedând la descompunerea unui produs chimic în elementele din care este alcătuit. Descompunând apa în hidrogen şi oxigen, apa dispare, aşa cum demontând o maşină sau un aparat, produsul respectiv devine piese componente.

Omul fericit, este atât de sănătos că nu simte funcţiunile organelor ce alcătuiesc trupul său.

Circulaţia ideilor, este atât de bună că nu simte nicio închistare a cugetului, nicio obsesie, care să oprească receptivitatea normală a altor idei în mintea lui. De asemeni nici pe planul vieţii afective, omul fericit nu adună tot frumosul într-un singur om, pe care-l suprapreţuieşte, pentru a-i dispreţui pe alţii. „Toţi oamenii trebuie să conteze pentru tine, dar niciunul prea mult” spune Kipling.

Los Angeles, 12 iunie 1987.

RADIOUL ŞI OMUL

Analogia care ajută înţelegerea structurii şi suprastructurii omului, adică Trinitatea Corp, Suflet şi Spirit.

Dacă ne uităm cu băgare de seamă la creaţiile omului pe acest pământ, suntem siliţi a crede că el a copiat Natura şi că a putut face acest lucru, încadrându-se în legile Naturii, statornicite de Inteligenţa Supremă şi Infinită, adică de Dumnezeu.

Mai mult ca oricând, acest adevăr se oglindeşte în civilizaţia tehnologică din vremea noastră, care a modernizat viaţa şi a făcut-o cât mai confortabilă; a adus apa în fiecare casă, prin ţevi care seamănă cu arterele din corpul omului, a făcut canale de scurgere, care seamănă cu intestinele, a făcut telegraful şi telefonul, cu fire întinse peste case, peste sate şi oraşe, care seamănă foarte bine

cu sistemul nervos; iar mai recent, a făcut radioul, care reprezintă Trinitatea fiinţei noastre, creată de Dumnezeu din trup, suflet şi spirit.

Analogia dintre om şi radio nu este o ficţiune ci o realitate de mare importanţă, pentru a lămuri uncie erori din Vechiul Testament şi contradicţia ce există faţă de Noul Testament.

Iată în ce constă această contradicţie şi ce nenorociri poate aduce asupra omenirii asimilarea omului cu dobitocul, cum găsim scris în Vechiul Testament. Este vorba de cap. 3, vers 18 şi 19 din Eclesiast, unde se spune că oamenii nu sunt decât nişte dobitoace. „Căci soarta omului şi a dobitocului este aceeaşi; aceeaşi soartă au amândoi; cum moare unul aşa moare şi celălalt. Toţi au aceeaşi suflare şi omul nu întrece cu nimic pe dobitoc”.

Împărtăşind această părere adepţii materialismului ateu ajung să creadă că pot avea aceeaşi comportare faţă de oameni ca şi faţă de animale. Dacă putem înjuga boii şi caii, dacă putem ucide vacile şi porcii, de ce să nu-i ucidem şi pe oameni? Nu se spune oare tot în Eclesiast, la cap. 9. vers 10, că „tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci în locuinţa morţilor în care mergi, nu mai este nici 9 lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune!”

Rezultă aşadar că tiranul, dacă găseşte că este bine ca el să-l urmărească, să-l întemniţeze sau chiar să-l omoare pe supusul său, poate să facă acest lucru cu toată puterea!

Învăţătura cuprinsă însă în Noul Testament, este cu totul alta.

Potrivit învăţăturii creştine, omul nu este numai corp şi suflare ca dobitocul. Creatura făcută de DUMNEZEU, după chipul şi asemănarea Lui, este aşa cum spune Apostolul Pavel în scrisoarea I către Tesaloniceni, la cap. 5, vers 23, adică o *Trinitate*, *alcătuită din corp*, *suflet şi*

spirit.

Prin analogie cu radioul, construcţia materială a aparatului (cutia, bobinajul, lămpile, condensatorii şi toată şurubăria) este ceea ce se poate numi corpul aparatului. Curentul electric din priză, care serveşte la încălzirea şi amplificarea energiei, dând viaţă corpului, poate fi asemuit cu sufletul, iar undele ce vin de departe şi. se manifestă prin vorbire, cântece sau mesagii ce pot stimula gândirea, emoţia şi puterea de concentrare a oamenilor, ca să facă noi descoperiri şi tot mai multe şi minunate lucruri în artă şi ştiinţa, este Duhul.

Animalele, dobitoacele şi toate celelalte fiinţe necuvântătoare, au desigur corp şi suflet. Ceea ce le lipseşte lor, este spiritul, adică duhul, care ca şi unda radiofonică, vine da departe şi care se transmite de către binevoitorii sau răuvoitorii noştri, prin aşa numitele „rezonanţe de gândire şi de simţire". Acela care păstrează cu stăruinţă în mintea şi sufletul lui „rezonanţele" cu duhurile curate, care se manifestă prin inspiraţii şi îndemnuri la tot ce poate fi mai înălţător şi mai sublim în lumea aceasta, poate fi considerat un „purtător de lumină sau de Dumnezeu" pentru că devine instrumentul de realizare al idealului suprem care este pacea şi buna înţelegere între toţi oamenii.

Despre Duh, în Noul Testament, găsim unele lucruri care trebuie să ne dea de gândit. Iată de exemplu ce scrie Apostolul Pavel în scrisoarea către Efeseni, la cap. 6, vers 12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelu, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti. Tot despre Duh, este bine de ştiut că Iisus Christos, după ce a vorbit ucenicilor când i-a trimis în lume „ca pe nişte oi în mijlocul lupilor" (Matei 10 – 16) a suflat peste ei şi le-a zis: „Luaţi Duh Sfânt!"

Iisus Christos a fost deci un purtător de Duh Sfânt,

un purtător de Dumnezeu, mai ales dacă avem în vedere versetul 24 din cap. 4 al Evangheliei de la Ioan, unde se spune clar că „Dumnezeu este Duh şi cine se închină Lui, trebuie să i se închine în Duh şi în Adevăr.

Chiar şi în Vechiul Testament (Iov cap. 32 vers 8) se spune că „în om, duhul este suflarea Celui Atotputernic, care dă priceperea. Tot în Iov, la cap. 33, vers 4, se spune că „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut şi suflarea celui Atotputernic îmi dă viaţă.

Apostolul Pavel, în Epistola către Efeseni, la cap. 1, vers 17, îl numeşte pe Dumnezeul Domnului nostru Iisus Christos „Tatăl Slaver pe care îl roagă să le dea apostolilor „un Duh de înţelepciune şi de descoperire în cunoaşterea Lui.

Animalul sau dobitocul are numai suflet, are numai suflare, dar nu şi pricepere sau „duh de înţelepciune sau descoperire. Priceperea şi descoperirile aparţin omului, prin Duhul care locuieşte în el. În această privinţă este bine să ne reamintim de întrebarea Apostolului Pavel din scrisoarea I către Corinteni, cap. 3, vers 16: „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?”

Iar Iisus Christos când a fost pironit pe cruce, a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez Duhul (nu sufletul) pentru că Duhul este din Dumnezeu, iar prin moartea trupului, Duhul s-a eliberat şi s-a contopit cu Dumnezeu, ca stropul de apă în vastul ocean.

După rostirea cuvintelor de mai sus, a scris şi Apostolul Luca despre Iisus, că şi-a dat Duhul (Luca 23 – 46) spre deosebire de celelalte vieţuitoare, lipsite de duh, care îşi dau sufletul.

În lumina acestor texte din Biblie, este cât se poate de clar, că Duhul înseamnă dumnezeire, pricepere, înţelepciune, descoperire, pe când sufletul este doar o suflare, proprie oricărei fiinţe care se naşte, trăieşte şi

moare pe acest pământ.

În afară de omul înzestrat cu duhul înţelepciunii, descoperirii şi priceperi, nicio altă fiinţă, niciun animal sau dobitoc n-a inventat nimic. Nici chiar maimuţa, care l-a făcut pe Darwin să afirme că omul se trage din ea, n-a depăşit limitele celor trei instincte animalice. Deşi îi face o deosebită plăcere să sară peste câte un foc găsit într-o pădure, nu i-a dat niciodată prin cap să aducă nişte vreascuri să întreţină focul.

În afară de duhul înţelepciunii şi priceperii, care vine de la Dumnezeu, mai sunt şi duhuri ale stricăciunii, duhurile răutăţii, de care vorbeşte Apostolul Pavel, care distrug şi uneltesc împotriva Binelui, Frumosului şi Adevărului. Pentru ca oamenii să devină imuni faţă de ispitele şi uneltirile Celui Rău, este imperios necesar să se pună în rezonanţă cu purtătorii de gânduri bune, cu îngerii şi chiar cu Iisus Christos, pentru că nu în zadar a mai spus Iisus, că „acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi eu în mijlocul lor” (Matei: 18 – 20).

Rămâne deci stabilit că instrumentul de manifestare şi răspândire în lume a „cunoştinţei mântuirii” este omul, care tocmai prin aceasta se deosebeşte de dobitoc, pentru că are de la Dumnezeu DUH, adică Spirit.

Ca şi posturile de emisiune, care transmit mesagii, scenarii şi învăţături false, duhurile răutăţii din locurile cereşti, emit îndemnuri şi forme-gânduri de învrăjbire, ură şi dezbinare. Dacă omul nu face un efort de împotrivire! faţă de îndemnurile şi ispitele Celui Rău, el devine un „purtător de duh rău” care simte tot aşa o bucurie când distruge, cum simte înţeleptul extazul şi bucuria creaţiunii Binelui.

De o importanţă covârşitoare este ceea ce trebuie să facem pentru a menţine „rezonanţele” cu entităţile superioare, cu înţelepţii şi purtătorii de lumină, aceste faruri, mereu aprinse, ca să nu mai rătăcim pe cărările

întortocheate ale vieţii. În acest scop trebuie să cunoaştem IMPORTANTA REPETĂRII ÎN FORMAREA DEPRINDERILOR ŞI TALENTELOR.

Prin repetarea cuvintelor, copilul învaţă să vorbească; prin repetarea scrierii literelor, învăţăm să scriem şi să citim cât mai bine. Violonistul sau pianistul, prin repetare, poate deveni un as în domeniul muzicii. La fel şi pictorul sau sculptorul, prin repetarea încercărilor de a face dintr-un lemn sau o piatră, un obiect de artă, poate deveni celebru. Toate realizările mari, atât în artă cât şi în ştiinţă, au fost obţinute cu ajutorul stăruinţei în repetare.

Stăruinţa şi continuitatea în repetarea rugăciunilor, liturg iilor şi preceptelor morale, au asigurat răspândirea religiilor. În cei 1500 de ani, de când a fost scrisă, (de Sfântul Ioan Gură de Aur), liturgia din bisericile creştine, catolică şi ortodoxă, s-a repetat, în fiecare biserică, de aproximativ 80.000 de ori.

Dumnezeu, şi toate operele Sale, ne arată importanţa stăruinţei în repetare. Soarele repetă încălzirea roadelor pământului până se coc şi se culeg. Mişcarea repetată a astrelor, ne asigură – creşterea şi desăvârşirea facultăţilor noastre fizice şi intelectuale. Cu durere, trebuie să recunoaştem că tot prin repetare, consumul de băuturi alcoolice, poate face dintr-un om normal, un beţiv notoriu. La fel, fumătorii şi consumatorii de drogori, prin repetarea consumului de substanţe dăunătoare trupului sufletului, îşi distrug sănătatea şi se îndreaptă spre mormânt înainte de vreme.

Este evidentă în aceste exemple, contribuţia omului la îmbunătăţirea sorţii sale. Prin aplicarea strictă a poruncilor dumnezceşti, transmise omenirii prin proroci şi iniţiaţi, contribuim noi la îipbunătăţinea sorţii întregii lumi, pentru că lumea nu poate fi mai bună decât indivizii care o alcătuiesc. Iar pentru a îndrepta lumea, aşa cum spune un mare filosof, trebuie să începi cu tine însuţi.

Ca să putem fi ajutaţi şi apăraţi de Dumnezeu, în toate acţiunile noastre trebuie întâi de toate să voim şi apoi să cerem ajutorul Celui ce ne-a creat, prin stăruinţă în repetarea rugăciunilor şi invocărilor.

Rugăciunea „Tatăl Nostru" lăsată omenirii chiar de către Iisus Christos, repetată cu stăruinţă şi cu credinţă, ne pune la adăpost ţie uneltirile duşmănoase şi nefaste ale purtătorilor de duhuri necurate.

Textul corect al acestei rugăciuni, adresată lui Dumnezeu, trebuie să fie acesta: „Şi nu ne lasă duşi în ispită, ci ne izbăveşte de Cel Rău". A te ruga lui Dumnezeu să nu te ducă în ispită este o mare greşeală, pentru că nu Dumnezeu îl ispiteşte pe om ci Diavolul, care ne întinde curse la fiecare pas. Prin „diavol" trebuie să înţelegem orice purtător de duh rău, care se împotriveşte Binelui, Dragostei şi înfrăţirii noastre a tuturor.

Pentru a neutraliza influenţele nefaste ce vin atât din partea purtătorilor de duhuri necurate cât şi din partea unor stresuri astrale, atunci când aspectele planetare sunt negative, este imperios necesar să menţinem cu stăruinţă acordurile noastre intime, cu aspiraţiile cele mai înalte.

Atitudinea cea mai hotărâtă şi mai demnă pentru fiecare om, este oglindită în această afirmare: Vreau şi pot să fiu un om adevărat şi nu un vierme care tânjeşte în drum, cum obişnuiesc să spună unii sectanţi. Sunt făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, care a creat lumea, astfel că trebuie să devin şi eu un mic creator în ştiinţă, în artă, în literatură, în economie sau în orice domeniu de activitate, utilă societăţii în care trăiesc.

Tânărul care porneşte în viaţă cu lozinca „Voi face un succes din viaţa mea" va. reuşi să privească obstacolele şi amânările ca faze de dezvoltare în lupta pentru izbânda finală şi va reuşi.

Fortificat prin rugăciune şi invocări. În faţa oricărui obstacol, el va spune ceea ce spun toţi credincioşii:

Nu te speria de noapte; în curând ea va dispare.

Căci lumina, totdeauna, decât ea este mai tare!

După toate cele spuse mai înainte, cred că pot fi înţelese mai bine şi alte probleme, strâns legate de structura şi suprastructura omului, adică: naşterea, moartea, supravieţuirea şi reîncarnarea.

Să ne imaginăm că suntem într-o ţară comunistă şi că avem” în faţă un aparat de radio-recepţie, acordat pe lungimea de undă a unui post străin, care emite o liturgie dintr-o biserică. Ne surprinde un securist-ateu, care intră furios în casă şi distruge complet aparatul. Întrebare: Prin aceasta, a distrus el care şi postul emiţător sau unda radiofonică venită de peste graniţă sau de peste mări şi ţari? Cum poate crede cineva că distrupând trupul distruge şi duhul sau spiritul care s-a manifestat prin el? Acest duh, se va manifesta şi se va face au7.it prin toţi oamenii a căror cugete sunt în rezonanţă cu ceea ce se transmite de departe.

Duhul mai poate fi comparat cu apa, a cărei izvor este foarte îndepărtat, iar de acolo vine prin ţevi, la care sunt montate robinetele. Dacă închidem un robinet, nu însemnează că am închis şi izverul. Apa care nu mai curge prin robinetul tău, poate ţâşni în grădina vecinului, aşa cum vocea unui aparat de radio redusă la tăcere în casă la tine, poate fi auzită în alte case şi în toate aparatele acordate pe aceeaşi lungime de undă. Aşadar unda venită de departe, de la vii şi de la morţi, nu poate fi distrusă niciodată. Numai şi numai trupul omului poate fi distrus, dar nu şi duhul care se manifestă prin el. Acest duh, ca şi izvorul, este unul în toţi care gândesc şi simt la fel.:

Ceea ce ne individualizează şi ne face să avem conştiinţa sepârativiţâţii, este construcţia materială, adică corpul fizic, în care spiritul se manifestă, şi din care evadează definitiv prin moarte; moartea nefiind altceva decât eliberarea spiritijlui din cătuşa cărnii.

Ce adâncă şi plină de înţelepciune este următoarea poezie a lui Al. Depărâţeanu, în care spune:

„Urechea-ţi nu-i ureche. Tu nu ştii c-ai în tine.
Ascuns în fundul minţii, pitit în duhul tău.
Un alt auz, ce-aude din sferele senine.
Pe spirite, pe îngeri, pe însuşi Dumnezeu!
Tu nu ştii că ţarina te-nlănţuie-n cătuşe.
Că sufletu-ţi robeşte robia cea mai grea.
Că lutu-i puşcăria, din care n-ai vreo uşer
Silit a sparge zidul, de vrei să ieşi din ea!”

Despre naştere, putem spune că este una biologică; ea începe odată cu ooncepţiunea. Este naşterea reală, care începe odată cu prima respiraţie când, copilul iese din pântecele mamei. Este prima invazie a mediului cosmic extern în alveolele pulmonare, care imprimă noului născut un ritm de viaţă, potrivit configuraţiilor astrale din acel moment. În concepţia lui Goethe, este tiparul cosmic, pe care nicio putere din lume nu-l poate schimba. După naşterea reală, urmează naşterea deplină, care se prexiuce la aproximativ 7 ani de la prima suflare, când totul este gata pentru primirea Duhului „de descoperire şi de pricepere” cum spune Apostolul Pavel, în scrisoarea către Efeseni.

Am spus că duhul nu poate să moară. Viaţa duhurilor este desigur organizată şi dependentă de alte întocmiri cereşti, pentru că, aşa cum spune Evanghelistul Ioan, la cap. 14 versetul 2, „în împărăţia lui Dumnezeu sunt multe lăcaşuri”.

Sunt lumi mai rele ca lumea noastră şi sunt lumi mai bune ca lumea noastră, iar planeta pe care locuim vremelnic, este o planetă de expiraţie, în care vin mereu duhuri din alte lumi şi mai rele. Iar noi, pentru a nu fi în primejdia condamnării la trecere din lumea aceasta într-o lume şi mai rea, trebuie să ne încadrăm în legile morale şi să nu devenim niciodată contravenienţi la aceste legi.

Prin faptele tale de aici, condiţionezi tu viitoarea ta naştere, iar dacă prin eforturi susţinute. poţi deveni un mesager al înţelepciunii, vei reveni poate pe acest pământ ca şi prorocul Ilie, care s-a întrupat în Ioan Botezătorul, aşa cum ne-a mărturisit chiar Iisus Christos când a spus: „Şi dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină!” (Matei 11 – 14).

Despre viaţa în alte lăcaşuri ale lui Dumnezeu, despre supravieţuire şi revenire a celor plecaţi, mai putem cita şi următorul text din Evangheliile lui Luca şi Ioan: „... între noi şi voi este o prăpastie mare, aşa încât cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată” (Luca 16 – 26).

Prăpastia de care vorbeşte Iisus, constă în gradul de evoluţie, adică de vârsta spirituală a făpturii făcută de Dumnezeu. Iată textul revelator în această problemă: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o şi s-a bucurat. La aceasta, Iudeii în derâdere l-au zis: „Nu ai nici. cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam F...” Iisus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8 – 56 şi 59).

Dacă avem în vedere că Avraam a trăit pe pământ cu cel puţin 1500 de ani înainte de a se naşte Domnul nostru Iisus Christos, putem să pe Imaginăm ce virată spirituală înaintată a avut El. dacă în împărăţia Cerurilor, a fost înainte de Avraam!

Credinţa în supravieţuire şi reîncarnare o întâlnim şi în alte scrieri vechi, cum este „Pancratantra”, unde puteţi citi următorul text: „În lanţul veşnic reînnoit al existenţei păruireteşti, cine moare fără a se renaşte?”

Închei cu aceste cuvinte scrise de marele nostru poet Mihai Eminescu, inspirat desigur din sferele înalte:

„Căci toţi se nasc spre a muri şi mor spre a se naşte

Los Angeles, 17 august 1986.

EU SUNT EI…

Rejlecţii asupra vieţii şi morţii

Viaţa, în sine, este una şi nu are nici început nici sfârşit. Manifestările şi expresiile Vieţii, sunt însă extrem de diferite şi vremelnice, ca şi valurile mării, care se ridică uneori spumegânde din apă şi dispar apoi în aceeaşi apă.

Ca şi în apele care curg necontenit, în manifestările vieţii, nu există repaus absolut ci o permanentă vibrare, care se poate contopi cu altă vibrare, când există între ele o „rezonanţa”.

Demonstraţia ştiinţifică a acestui fenomen s-a făcut într-o cameră în care au – existat mai multe piane. A fost lovită o coardă care a început să vibreze pe nota „re” de exemplu. Simultan aţi început să vibreze toate coardele „re” de la celelalte piane, fără să fie atinse.

Experienţa este revelatoare pentru cei ce vor să înţeleagă că orice gând, orice emoţie, intens trăită de un om, poate fi simţită şi trăită de alt om, dacă între ei există o rezonanţă de gândire şi de simţire. Astfel se explică telepatia şi multe alte fenomene zise „paranormale” de care se ocupă psihotronica (parapsihologia).

În această ordine de idei, este uşor de înţeles un alt fenomen, care ne asigură dezvoltarea noastră pe plan cerebral şi afectiv, pentru că tendinţele şi înclinările noastre, dobândite prin condiţia ereditară şi astrală din ziua de naştere, intră în rezonanţă cu vibraţiile tuturor celor ce au trăit şi mai trăiesc încă în jurul nostru, amplificându-le şi asigurându-le dezvoltarea fără-ncetăre.

Orice „focar de viaţă, este întreţinut de alte focare de viaţă, pentru că vibraţiile de acelaşi fel se suprapun şi amplifică necontenit tendinţele şi talentele înnăscute până ce pot ajunge geniu creator în artă, ştiinţă sau literatură.

Aparent, gândim, vorbim şi scriem prin noi înşine. În realitate, nu suntem decât instrumente de manifestare ale celor ce ne stimulează şi ne inspiră în studiile şi cercetările

noastre. Iar pentru faptul că impulsurile care îmi vin, au fost înainte de a fi eu, pot spune că eu sunt ei, iar când citez numele gânditorului X sau Y, pe un apostol sau pe un evanghelist, devin instrumentul lui de manifestare.

În concluzie, dacă alţii se manifestă prin mine, eu nu mai sunt eu, aşa cum nic iacela prin care se vor manifesta ideile, gândurile şi emoţiile mele, nu mai este el ci eu şi toţi ceilalţi oameni, care au gândit la fel cu el şi s-au manifestat în alte trupuri existente sau dispărute.

Ceea ce trebuie să înţelegem prin „eu” este construcţia psihosomatică, adică instrumentul fizic de manifestare, care ne individualizează şi primeşte un nume, ca şi un aparat sau o maşină, care poartă marca fabricii. Toate aparatele telefonice sau de radio servesc la transmiterea cuvintelor sau melodiilor, dar nu toate au aceeaşi marcă şi an de fabricaţie. La fel sunt şi trupurile noastre. Se construiesc la diferite date şi pentru o anumită durată de funcţionare. Tot alte şi alte tipuri se construiesc, se uzează prin întrebuinţare şi apoi sunt părăsite, iar sufletele şi duhurile care le-au părăsit, se vor manifesta în alte trupuri mai tinere, mai viguroase, care se construiesc fără-ncetare în laboratoarele Naturii.

Complicata aparatură a corpului nostru fizic, oricând poate suferi o defecţiune, cum se întâmplă adesea cu aparatele de radio-recepţie, după care audiţia dispare şi nu mai putem asculta nicio voce nicio melodie.

Ne punem însă fireasca întrebare: dacă instrumentul fizic de manifestare al sufletului şi duhului, care se face auzit prin el s-a distrus, oare s-a distrus şi energia spirituală, forţa afectivă şi imensa bogăţie de idei şi sentimente, care s-a manifestat prin complicata aparatură a corpului? Oh, nu! Dacă am crede acest lucru, ar trebui să credem că odată cu arderea unui filament sau transformator din cutia aparatului nostru de recepţie, s-a distrus şi curentul de alimentare al aparatului, precum şi

unda care vine de departe, de peste mări şi ţări. Nu, aceste energii şi emisii, nu se distrug şi nu mor odată cu trupurile prin care se manifestă. Ele se manifestă prin toţi ceilalţi oameni rămaşi în viaţă dacă acordurile lor intime vor fi în rezonanţă cu cele ce nu se mai pot manifesta în aparatele uzate.

Pentru cine se străduieşte să înţeleagă suprastructura fiinţei noastre şi puterile lumii pe care nu o vedem şi în care s-au zămislit toate lucrurile pe care le vedem, nu poate exista moarte. Există numai teama de moarte, care nu este altceva decât teama de necunoscut.

În rânduri rimate, pot să spun deci:

Eu sunt ei, care mă-ndeamnă, să învăţ, să cercetez şi să răspândesc în lume, gândul lor şi al lor crez;

Ei îmi apără fiinţa şi mă poartă printre stele.

Să cunosc misterul vieţii şi rostul trăirii mele.

Los Angeles, 16 Mai 1987.

DUHURILE NU DORM ŞI NU MOR NICIODATĂ

În lumina textelor biblice şi analogiilor ce se pot face între micul creator – omul – şi marele Creator – Dumnezeu – rezultă că DUHUL este o entitate inteligentă, perfect integrată în legile fundamentale ale Creaţiunii şi că manifestarea acestor entităţi, este condiţionată de structura şi suprastructura materiei însufleţite.

Corpul nostru, adică instrumentul fizic de manifestare al duhului, devine viu prin suflet. Acest suflet nu dispare din corp decât atunci când inima nu mai bate. Sufelul asigură funcţiile fiziologice, menţin căldura normală a corpului şi în timpul somnului, pentru ca atunci când pătrunde în el duhul, să-i poată servi ca instrument de manifestare.

Fenomenul este identic cu acela care stă la baza creaţiei de către om a radioului. Corpul, adică aparatura extrem de complicată a structurii şi suprastructurii trupului, este încălzit şi menţinut la o temperatură de 36

grade celsius, prin suflet, care la fel ca sursa de alimentare locală a aparatului nostru de radio-recepţie, crează condiţia esenţială captării şi amplificării undelor ce vin de peste mări şi ţări. Aşa cum vin undele, mesagiile şi îndemnurile bune sau rele, prin radio, vin şi duhurile. Aceste pot fi bune sau rele, de unire sau de învrăjbire. Şi tot astfel cum acordurile aparatului nostru de recepţie, le facem noi, acordurile intime ale omului cu duhurile curate sau necurate, le face omul însuşi, cu ajutorul deprinderilor sau gândurilor întreţinute.

Este uşor de înţeles, că emisiunile sunt diferite, pentru că pornesc din surse diferite, plăcute sau neplăcute, menite să construiască sau să distrugă.

Duhurile care dau năvală să pătrundă în noi, pot fi curate sau necurate, cu intenţii bune sau rele. Manifestarea lor, nu poate fi obţinută, dacă nu există un acord intim, o „rezonanţă" între gândurile noastre şi îndemnurile lor.

Gând Iisus a spus că nu pătrund în oameni cuvintele Lui şi că aceste cuvinte nu rămân în oameni, s-a referit la aceste legi ale „rezonanţelor" pentru că astăzi, în mod ştiinţific, se dovedeşte că ţiu pot pătrunde şi nu pot rămâne în om, ceea ce este respins de ritmurile lui biologice, cerebrale şi afective.

Studiile şi cercetările la laborator, care urmăresc cunoaşterea acestor ritmuri, sunt departe de stadiul – la care ar putea servi la selecţionarea materialului uman.

Se încearcă educarea tuturor, neţinându-se seama că educaţia nu crează. Ea desăvârşeşte o aptitudine sau însuşire, dacă există în germene; iardacă nu există, educatorul nu o poate crea. „Chiar când e povăţuit de cei buni, omul rău la suflet şi eu deprinderi rele, nu se face curat, ca şi cărbunele, care nu se face alb, oricât l-am freca" (Panciatantra).

A exista „în germene" înseamnă a avea o fibră cât de

mică în Structura ta, receptivă faţă de vibraţiile imense, ale celor ce trăiesc sau au trăit în lume şi au lăsat forme-cugete, convingeri şi principii de comportare. În baza fenomenului de „rezonanţă” şi a legii căderii de tensiune, energiile acestea se vor scurge în cel mai puţin înzestrat, după aceleaşi legi care asigură scurgerea energiei electrice de la un potenţial ridicat la unul mai scăzut. Oare nu astfel trebuie să înţelegem sensul cuvintelor spuse de Iisus, adică: „celui ce are i se va mai da, iar de la cel ce nu are, se va lua şi ce are*? Iar când fariseii susţineau că sunt fiii lui Dumnezeu, Iisus le-a spus: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, m-aţi iubi şi pe Mine, căci eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu” (Ioan 8 – 42).

În versetul 44, Iisus le spune: „Voi aveţi de tată pe diavolul: şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii”.

Este cât se poate de dar că cel rău – supranumit Diavolul – neavând în el adevăr, nu va putea niciodată suporta adevărul, pentru că în el există numai „fibra de rezonanţă” cu minciuna. Pe pământ sau în locurile cereşti, fiii diavolului îs, unt adversarii Binelui, Frumosului şi Adevărului. Iar apostolii, trimişi de Dumnezeu pe pământ, luptă necontenit pentru triumful Binelui, Frumosului şi Adevărului. În legătură cu aceasta, apostolul Pavel în scrisoarea către Efeseni, la cap. 6, vers 12, face această precizare: „Noi avem de luptat împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti”. De acolo trimit aceste duhuri îndemnuri rele şi pregătesc ispitele cu care au de luptat oamenii pe acest pământ.

Iisus, în rugăciunea „Tatăl nostru” ne învăţa să-l rugăm pe Dumnezeu să nu ne lase duşi în ispita de cei rău. Să nu îngăduim nici unui lucru să pună stăpânire pe noi,

pentru că devenim robii acelui lucru sau acelei deprinderi.

Privind jalnica stare a oamenilor din vremea noastră, vedem cum mulţi au ajuns robii pântecelui, robii gâtlejului, robii drogurilor, robii sexului, robii banilor – robii ficţiunilor, care aleargă după „istorisiri închipuite, pentru că nu pot suporta învăţaitura sănătoasă (2 Timotei 4 – 4)”.

Toţi cei stăpâniţi de vicii, sunt purtătorii de duhuri rele şi găsesc plăcere în nelegiuire. Ei emit forme-cugete de învrăjbire şi de ură, fac totul pentru a răscoli instinctele şi pasiunile oarbe şi brutale.

Pentru a ne pune la adăpost de influenţele negative ale purtătorilor de duhuri rele, este absolută nevoie să perseverăm în menţinerea acordurilor noastre intime cu purtătorii de duh sfânt, purtătorii de lumină şi înţelepciune, oare se împotrivesc ispitelor şi fărădelegilor celui râu.

Invocaţi duhurile sfinţilor, repetând tot timpul în gând:

Duhuri prea curate în cer înălţate Vă rog să veniţi să mă ocrotiţi Vreme multă încă să fiu ca o stâncă Deplin sănătos Calm şi curajos.

Sporiţi-mi puterile.

Să înfrunt durerile.

Să refuz orice ispită şi pe toţi care mă-nvită să petrec cu ei la masă, în loc să rămân acasă;

Să gândesc la cele sfinte şi la Bunul meu Părinte.

Los Angeles, 8 iunie 1987.

ÎNTOARCEREA LA OBÂRŞIE

— Unei prietene – După două zile de meditaţie la conţinutul scrisorii tale, am ajuns la concluzia că viaţa pe acest pământ, este o limitare din care încercăm tot timpul să evadăm.

În vremea noastră şi mai ales aici, consumul exagerat; al drogurilor, parc să confirme tendinţa de evadare din corsetul care strangulează voinţa, iniţiativa şi

setea de libertate a fiecărui om, silindu-l să trăiască în cătuşa cărnii până la moarte.

M-am întrebat dacă moartea este o finalitate, o dispariţie totală sau o pulverizare în părţile din care am fost alcătuiţi.

Religia ne învaţă că am fost luaţi din pământ şi că în pământ ne vom întoarce.

Dacă acest lucru este valabil pentru trupul care se vede, să ne punem fireasca întrebare: legea aceasta a transformării şi întoarcerii la obârşie, nu este oare valabilă şi pentru sufletul şi duhul care nu se vede? Înclin să cred că aşa cum materia din care este alcătuit trupul se întoarce în pământ, facultăţile noastre psihice, morale şi intelectuale, se întorc şi ele la obârşie. Dar care este obirsia lor?

În Sfânta Scriptură, se spune că aici pe pământ, omul nu poate face decât ceea ce îi este dat din cer. Dar ce este Cerul? Este oare numai ceea ce spun religiile, adică un Dumnezeu care ar avea miliarde de ochi şi urechi, să vadă şi să audă necazurile oamenilor şi să-i ajute pe cei ce se roagă pentru a-i scăpa de nenorocire? O, nu! Pentru mine, care am studiat o viaţă întreagă corelaţiile dintre om şi Univers, Cerul de care vorbeşte Biblia, este totalitatea radiaţiilor şi impulsurilor astrale, ale planetelor şi stelelor fixe, în care se zămisleşte şi se dezvoltă omul. Radiaţiile şi impulsurile acestea fac parte integrantă din fiinţa intimă a omului, făcându-l receptiv faţă de ceea ce „îi este dat din Cer”. Iar moartea nu este altceva decât întoarcerea la obârşie a acestor puteri, prin fenomenul pulverizării în neant. În clipa în care acest corset sau corp fizic dispare, spiritul şi toate darurile, talentele şi facultăţile eu care a fost înzestrat, sunt absorbite de sursa din care au provenit. Cu alte cuvinte, prin moartea trupului, spiritul se integrează în Eternitate şi se contopeşte cu ea, aşa cum stropul de apă se contopeşte cu marea sau cu oceanul din

care a provenit.

Că acest mod de a gândi este foarte apropiat de acela al Eclesiastului (cap. 4 – 2, 3) o dovedeşte acest text:

„Şi am găsit că morţii care au murit mai înainte., sunt mai fericiţi decât cei vii, care mai sunt încă în viaţă. Dar mai fericit decât amândoi, am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele ce, se petrec sub Soare".

Se mai spune că potrivit unor studii orientaleândată după distrugerea instrumentului fizic de manifestare, Duhul trăieşte, însă pe alte planuri, şi timp mult mai îndelungat, între 500.800 sau chiar 1200 de ani, putându-se uneori manifesta, printr-un mediu, ca în şedinţele de spiritism. Probabil că aceste planuri constituie „Purgatoriul" de care ne vorbesc religiile.

Eu am împărtăşit totdeauna credinţa în nemurire şi privesc plecarea din lumea aceasta ca pe o debarcare dintr-un vapor sau din alt vehicul, în care parcurgerrt un anumit număr de mile…

Din acest vehicul, unii debarcă mai devreme iar alţii mai târziu. Şi pentru că nu ştie nimeni precis unde se va duce după debarcare, se tem toţi de moarte.

Teama aceasta ar dispărea dacă ani da crezare mesajului venit de dincolo, din partea lui Geothe, care a spus că lumea în care trăim noi este lumea timpului şi aşteptărilor, în care singura permanenţă este hepetfnanenţa.

Lumea în care trăim noi, cei plecaţi de pe pământ, este Lumea Antitimpului, în care nu este nici ieri, nici azi, nici mâine, pentru că fiecare clipă, fiecare zi şi fiecare an sau poate mii şi milioane de ani, sunt fără schimbări şi fără aşteptări.

— Meditând mai mult asupra comunicării, am făcut o analogic, comparand omul cu un strop de apă. Pentru stropul de apă din fundul oceanului, nu există timp, pentru

că ieri, azi, mâine şi poate peste mii şi mii de ani, el este acelaşi. Când stropul de apă ajunge la suprafaţa mării sau oceanului, începe timpul în care apa se transformă în vapori, vaporii ajung în timp să se condenseze, apoi se transformă în picături de ploaie, după carfej ajung într-un pârâu, într-un fluviu şi din nou în mare sau în ocean. Aceste transformări fac parte din lumea timpului, în care noi oamenii, ca şi stropii de apă, ne naştem, trăim şi umblăm pe căi răzleţe, pentru ca în final să ne întoarcem la obârşie.

Los Angeles, 13 Noiembrie 1987.

DESPRE CELE NEVĂZUTE

Lipsa de cultură umană, ignoranţa şi dispreţul pentru credinţa în nemurire, se manifestă în toţi oamenii care spun că nu cred decât ceea ce se poate vedea. Iar pentru că sufletul nu se vede, ei susţin că nici nu există sufleaşa cum a încercat să ne convingă la o şedinţă de parapsihologic, în Bucureşti, un student care şi-a făcut studiile la Moscova. Îndoctrinat cu marxism şi pavlovism, a susţinut că toate manifestările psihice, sunt reflexe condiţionate ale scoarţei cerebrale.

Ascultând cele spuse de el, regretatul doctor I. Popescu-Sibiu, s-a ridicat şi i-a spus tânărului: „Bine, tovarăşe, dacă psihicul nu există, atunci nu există nici psihologie; iar dacă totul este numai scoarţă cerebrală, hai să-i zicem scorţologic! La vârsta dumitale, desigur te poţi îndrăgosti de vreo fată şi atunci n-ai să-i spui te iubesc din tot sufletul, ci te iubesc din toată scoarţa.

Cei aproape 40 de participant izbucniră în râs, iar tânărul ruşinat, a dispărut din sală.

Oare energia electrică dintr-un cablu, nu există, pentru că nu se vede? Germenele dintr-o sămânţă din care creşte un brad sau un stejar, nu există pentru că nu se vede? Magnetismul şi gravitaţia nu există, pentru că nu se văd? Dar gândurile tale, bune sau rele, nu există, pentru că

nu se văd?

Geniul creator, capacităţile şi talentele pentru literatură, muzică sau poezie, pentru invenţii şi descoperiri, fără să fie văzute, au existat înainte de a fi văzute creaţiile şi descoperirile. Oare nu stă scris în Sfânta Scriptură, că tot ce se vede, nu a fost făcut de lucrurile care se văd ci de cele care nu se văd? (Scrisoarea lui Pavel către Evrei cap. 11: 1 – 3).

Puternile ascunse şi nevăzute fac să înverzească livezile, să crească florile şi să se înalţe copacii. Aceste puteri ne-au creat şi pe noi oamenii, total diferiţi de celelalte vieţuitoare, pentru că în afară de corp şi suflet, noi avem de la Dumnezeu şi un DUH, adică un spirit, care este nemuritor.

Apostolul Pavel, în scrisoarea I către Corienteni, la cap. 3, vers 16, pune această întrebare: „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” Iar când a fost răstignit pe cruce, Iisus a strigat cu glas tare: „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez Duhul!”

Duhul nu poate fi distrus, aşa cum nu poate fi distrusă unda, care vine de peste mări şi ţări, chiar dacă aparatul de recepţie este complet distrus. Duhul este desprins din Veşnicie şi este una cu Veşnicia. Iar pentru că „în împărăţia lui Dumnezeu sunt multe lăcaşuri” duhurile pot fi bune sau rele, după cum sunt şi lăcaşurile din care vin.

Duhurile se pot manifesta şi pot reveni pe pământ, aşa cum a revenit prorocul Ilie, întrupat în Ioan Botezătorul. Iată ce mărturisire a făcut Iisus despre Ioan Botezătorul: „Dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ille, care trebuia să vină!” (Matei 11 – 14). Se ştie că Iisus Cristos s-a manifestat după moarte. Muritorii de rând se pot manifesta şi ei prin unii oameni înzestraţi cu mediumnitate, dar noi nu trebuie să facem spiritism,

pentru că nu putem identifica duhul care se manifestă şi care se poate da drept sfânt, deşi este un duh rău. Apostolul Pavel, în scrisoarea către Efeseni, spune: „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în locurile cereşti”. (Efeseni 6 – 12).

În condiţii cu totul deosebite, s-au putut obţine răspunsuri extrem de convingătoare despre existenţa şi supravieţuirea spiritelor după moartea trupului. Aşa de exemplu, în dorinţa de a verifica evoluţia unui spirit, i s-a cerut să dea definiţia infinitului, cu condiţia ca această definiţie să nu treacă de 12 cuvinte. Răspunsul primit imediat a fost acesta: „Noţiune abstractă deasupra şi dedesubt de ceea ce pot percepe simţurile.

Într-o altă şedinţă de spiritism, la care am participat şi eu (în ziua de 12 februarie 1944) când mulţi oameni credeau în victoria lui Hitler, care pusese la punct bombele Vi şi V2 am primit această comunicare: „Ruşii vor veni la voi cu cântece” după care a adăugat: „Va veni însă vremea, când vor pleca în marş funebru!”

Popoarele înrobite aşteaptă, şi cu multă nerăbdare se întreabă: până când?

MESAJUL CELOR DE DINCOLO…

Am citit o cărticică scrisă de rev. Petre Popovici, cu titlul „Există viaţă după moarte. Nu am citit-o pentru a mă convinge. De mult de tot am fost convins, iar astăzi pot spune că am motive să cred în nemurire şi că morţii sunt mai vii decât noi.

Şi pentru că tot ce este viu poate da semne de viaţâi poate să ne trimită mesagii prin vise de noapte sau prin „inspiraţii de moment” adică printr-un fel de „şoaptă” care te ghidează în situaţiile cele mai critice, vom lua în consideraţie mesagiile, pentru a ne întări în convingere şi în credinţă.

Sfânta Scriptură ne învaţă să nu chemăm morţii. Chiar prin porunca aceasta, se dovedeşte că morţii nu şunt dispăruţi definitiv, că ei trăiesc undeva din moment ce pot fi chemaţi şi pot răspunde. Ne mai punem întrebarea: cum poate fi chemat şi cum poate răspunde cel ce nu mai este? Dacă este deci cu putinţă să chem pe cineva şi să primesc un răspuns, înseamnă că acel cineva există, deci morţii nu sunt morţi ci trăiesc însă pe alt plan, în alt locaşi, căci aşa cum găsim scris în Biblie „în împărţia lui Dumnezeu sunt multe locaşurr (Ioan, 14 vers 2).

De ce nu-i bine să chemăm morţii?

Răspunsul meu este că atunci când chemăm, noi nu ştim cine răspunde. În locul celui chemat, se poate prezenta un duh rău, care te mint şi te poate induce în eroare, aşa cum s-a întâmplat în numeroase cazuri.

Dacă cei de dincolo vor să te ajute, te vor căuta ei şi te vor îndruma prin inspiraţiile bune şi poate chiar prin gura unui „ales” al lor din cei de lângă tine.

Pentru muritorii de rând, e foarte greu să identifice, să cunoască şi să aibă încredere chiar în omul care-i stă în faţă, pentru că aşa cum spune o vorbă înţeleaptă „oamenii îşi dau pe faţă părerile, dar îşi ascund acţiunile”.

Dacă este atât de greu să cunoşti omul din lumea aceasta, desigur este mult mai greu să-l cunoşti pe cel de dincolo. Înţelepţii care au scris Sfânta Scriptură, au ştiut acest lucru şi au considerat că este o greşeală (un păcat) să-i chemăm pe morţi.

Dar dacă ne cheamă ei? Dacă suntem chemaţi şi sfătuiţi, trebuie să fim foarte atenţi faţă de mesagiile primite şi să punem în cumpăna judecăţii toate urmările ce pot avea acţiunile noastre în condiţiile vieţii noastre aici pe pământ.

Iată un exemplu:

Un prieten credul, a urmat orbeşte sfatul unei comunicări spiritiste şi mi-a spus că vrea să facă politică şi

să candideze în 1946. La scurtă vreme după sfatul primit, el a fost arestat şi ţinut în închisoare vreo 7 ani!

Un mesaj neaşteptat s-a primit într-o şedinţă de spiritism în ziua de 12 febr. 1944, când multă lume credea că Nemţii, cu bombele V] şi Vg, vor câştiga războiul. Mesajul a fost dezolant. Iată-l:

„Poporul Iâomân se aseamănă cu un stejar pe vârf de munte. Vântul bate când de la răsărit când de la apus, dar nu-l poate smulge. Ruşii vor veni la voi cu cântece, dar va veni o vreme când vor pleca în marş funebru".

Mesajul s-a realizat în parte în August 1944, când Ruşii au venit la noi cu cântece.

Evenimentul a fost anunţat şi printr-un vis de noapte, pe care l-a avut o colegă de serviciu, chiar în noaptea de 22 spre 23 august 1944. La ora 7 dim., mi-a bătut în geam şi mi-a spus: „sunt foarte îngrozită. Am visat că s-a prăbuşit crucea de pe Caraiman". La câteva ore după aceasta, s-a anunţat la radio armistiţiul, după care ştim cu toţi ce a urmat.

Unii semidocţi susţin că în şedinţele de spiritism nu se poate manifesta decât Diavolul, adică spiritele rele şi că omul, după moartea trupului, se distruge definitiv şi că nu mai rămâne absolut nimic din el. Cu alte cuvinte, omul bun, în care sâlâjluieşte un duh curat, făcut de Dumnezeu, dispare fără urmă, iar omul rău făcut de Diavol, trăieşte şi se poate manifesta după moarte.

O rătăcire mai mare ca aceasta nici nu se poate imagina. Cum adică? Diavolul creează făpturi mai viguroase care trăiesc şi se pot manifest şi după moarte, iar Dumnezeu crează făpturi firave, care odată cu moartea trupului, dispar fără urmă?

Nu, nu pot să cred că omul, făptura creată de Dumnezeul-Atatiputernic, dispare. El supravieţuieşte sigur pe alte planuri mai superioare, de unde na poate ajuta prin invocări şi rugăciuni.

Dacă semidocţii recunosc existenţa îngerilor, în care trăiesc duhurile curate şi dacă aceşti îngeri sunt nemuritori, nemuritoare sunt şi duhurile făpturilor cu inima curată, purtători de duh sfânt şi „făcători de pace”. Aşa cum se spune în cele nouă fericiri: „ei vor vedea pe Dumnezeu! u

ÎNVIEREA LUI IISUS

A vorbi despre învierea lui Iisus, fără a recunoaşte că nicio ştiinţă din lume, nu o poate demonstra, este datoria fiecăruia dintre noi.

Ceea ce putem face este SA CREDEM în cei ce au prorocit această înviere şi în mărturisirea ucenicilor, care L-au văzut pe Iisus, în mijlocul lor, după ce a înviat.

Considerăm că este necesar să conturăm mai întâi înţelesul cuvântului „prorocire. Sunt trei elemente esenţiale într-o prorocire şi anume; obiectul sau starea de lucruri, care se anunţă pe care nu o vede nimeni dintre muritorii de rând; profetul, adică prorocul care o vede înainte de a se realiza şi îndeplinirea sau realizarea profeţiei, pe care o văd şi ceilalţi oameni.

Un exemplu ne poate lămuri şi mai bine. Iată un cetăţean, care vede într-un vis de noapte, prăbuşirea unui avion. Visul se repetă, iar după aceasta, este anunţată compania, de ceea ce are să se întâmple. Anunţarea aceasta, este de fapt o profeţie, de care compania de aviaţie nu a ţinu seamă. Nu s-a luat nicio măsură de prevedere. Avionul s-a prăbuşit şi mor toţi pasagerii. Avionul prăbuşit şi cei decedaţi, se văd acum şi corespund cu profeţia pe care a făcut-o cel ce văzuse prăbuşirea avionului în vis.

Desigur că nicio profeţie nu se poate realiza dacă nu există undeva o programare, un proiect, un plan de construcţie, aşa cum nicio clădire, niciun produs industrial nu poate fi fabricat, dacă nu există un proiect, o descriere sau un desen, după care se construieşte. Proiectele

acestea le văd numai cei ce pătrund în biroul arhitectului, la un serviciu de proiectare. Pentru cei ce nu văd şi nu ştiu să citească un proiect, descrierea anticipată a construcţiei, este o profeţie. Când construcţia s-a înfăptuit, o vede toată lumea.

Profeţi biblici au văzut; mai exact, le-a fost dat să vadă şi să priceapă planul lui Dumnezeu. Ne-au avertizat şi ne-au îndemnat să respectăm anumite legi în relaţiile noastre unii cu alţii. Sunt peste 500 de profeţii privind naşterea, moartea şi învierea lui Iisus. Despre înviere, cea mai convingătoare mărturisire, este aceea făcută de ucenicii Lui, care L-au văzut după ce a înviat. Şi pentru că şi ei se îndoiau la început, crezând că văd o fantomă, un duh, Iisus le-a zis: „Eu sunt, pipăiţi-mă şi vedeţi. Un duh n-are nici carne nici oase, cum vedeţi că am Eu (Luca 24 – 39).

Toţi cei 11 ucenici care L-au văzut în mijlocul lor, după înviere, au mărturisit lumii întregi învierea lui Iisus.

Credincioşii din toată lumea, cred. Ei cred, aşa cum orice judecător din zilele noastre crede pe martori la un proces, fără să fi văzut el personal furtul sau crima săvârşită de cel pe care trebuie să-l condamne.

A tăgădui învierea lui Iisus, este a te condamna singur la pedeapsă, pentru că cel ce nu crede în înviere, nu este nici în legile morale propovăduite de Iisus şi nici în Dumnezeul care L-a trimis, să ne arate Calea, Adevărul şi Viaţa. Necredinciosul dispreţuieşte aceste legi, le calcă în picioare iar în ceasul judecăţii, care va să vină, va suferi desigur definitiva condamnare.

Los Angeles, Sfintele Paşti, 1987.

I

PENTRU STABILIREA LEGĂTURII DIRECTE CU IISUS-MIJLOCITORUL

Singurul Mijlocitor între om şi – Dumnezeu este Iisus Hristos.

1 Timotei, cap. 2, vers 5.

Dacă nu vise pare adevărat citatul de mai sus, să nu cetiţi cele ce urmează.

Dar dacă sunteţi convins că singurul Mijlocitor care vă poate ajuta să stabiliţi o legătură directă cu Izvorul înţelepciunii şi Puterii lui Dumnezeu este Iisus Hristos, şi numai El, atunci iată cum îl puteţi avea mereu în inimă şi în cuget.

Ştiţi bine că ştiinţa pozitivă a născocit multe lucruri, printre care şi radioul, televiziunea microscopul, etc. Prin radio şi televiziune, noi vedem şi auzim ceea ce este la mare depărtare de noi. Cum este cu putinţă să auzi ceea ce se vorbeşte sau se cântă la sute şi mii de kilometri? Foarte simplu, răspunde omul de ştiinţă: îmi acord aparatul de recepţie pe lungimea de undă a postului emiţător. Cu alte cuvinte, stabilesc o „rezonanţă" între mine şi cel ce îmi transmite mie un mesaj pe calea undelor.

Oare undele gândirii, vibraţiile cele mai subtile ale emoţiilor şi sentimentelor, nu pot fi primite pe aceeaşi cale?

Dar telepatia ce este? Nu este oare o transmisie şi o recepţie prin fenomenul acesta de rezonanţă?

În Evanghelia de la Matei, se spune că „tot ce veţi cere, prin rugăciune, veţi primi (Matei 21 – 22) iar în

Evanghelia de la Luca, la cap. 11, vers 24, este această precizare: „orice lucru veţi cere, când vă rugaţi *să credeţi* că l-aţi primit, şi-l veţi avea".

Cel ce crede, este de fapt în rezonanţă perfectă cu lucrul sau cu starea de lucruri la care râvneşte să ajungă. Prin fenomenul de rezonanţă, vibraţiile din afară intră în noi, iar apoi se manifestă, poate chiar amplificate, prin noi, ca şi vocea care se face auzită prin aparatul de radiorecepţie, acordat pe lungimea de undă a postului emiţător.

Rezonanţele însă trebuie să fie menţinute cu

stăruinţă, căci orice deviere de la gradul optim, întrerupe legătura iar vocea sau cântecul care ne-a înviorat, dispare.

Este deci cât se poate de clar că pentru a păstra legătura directă cu Mijlocitorul Iisus, trimis de Dumnezeu ca să dobândim înţelepciune şi putere, prin Cuvântul rostit cu credinţă, trebuie să întreţinem, prin repetare, nu numai în gând ci şi cu glas tare, aceste cuvinte:

Inteligenţa supremă şi infinită mă conduce şi îmi face voia.

Ferindu-mă de tot necazul, mânia, primejdia şi nevoia.

Repetaţi până ce gândul se transformă în credinţă, următoarele stări la care râvniţi:

Nu duc lipsă de nimic. Văd bine, aud bine, respir bine, dorm bine, mă hrănesc bine, gândesc bine, lucrez bine şi trăiesc bine. Nu urăsc pe nimeni şi adun pacea în sufletul meu, pe care o dăruiesc apoi cu bucurie celor din jur.

Tot timpul vieţii mele aşa să fie!

Los Angeles, 29 iunie 1984.

DESPRE ŞCOALA, RELIGIE ŞI CULTURĂ UMANĂ

Ce este religia şi ce este cult uni umană? Sunt oare incompatibile?

Dacă religia înseamnă credinţa în existenţa unor puteri nevăzute, care au zămislit făptura omenească şi care influenţează necontenit viaţa omului pe pământ, iar cultura umană înseamnă cunoaşterea legilor de dezvoltare şi de fortificare morală a omului prin diferite sisteme sau practici care întăresc legătura omului cu Cel ce l-a creat, atunci nu mai există nicio incompatibilitate între religie şi cultura umană

Pentru cei ce înţeleg prin religie o sectă, o organizaţie sau o grupare ce pune mai presus secta şi denumirea ei decât scopul final al oricărei religii, există incompatibilitate între religie şi cultura umană.

Religia este o cale care duce la cunoaştere prin intermediul credinţei. Orice om, înainte de a ajunge la cunoaştere, întâi crede. Credinţa precedă experienţa, care verifică temeinicia credinţei şi te duce la cunoaştere, iar cunoaşterea verificată prin trăire, duce la *credinţa cea adevărată*.

Credinţa cea adevărată este deci un rezultat pozitiv al cunoaşterii dobândită prin cercetare şi experimentare, la care ajungi împins de credinţa, intuiţia şi îndemnurile primite pe *calea simţirii*.

Despre această simţire, apostolul ştiinţei pozitive Albert Einstein, scrie că „cea mai frumoasă simţire pe care o poţi avea, este aceea care îţi vine pe calea tainei, izvor al adevăratei arte şi al ştiinţei. Acela care nu a încercat această simţire, care te minunează şi te încântă» mai bine să se socoată mort, fiindcă ochii îi sunt închişi".

Savanţii cei mai de seamă ai lumii, chiar dacă la început s-au îndoit şi nu au crezut în existenţa unor puteri înalte, la Sfârşit au spus că „puţină ştiinţă te îndepărtează de Dumnezeu; multă ştiinţă te readuce la El".

Religia, indiferent ce nume are, urmăreşte dezvoltarea simţului moral, pacea şi buna înţelegere între oameni.

Cuţtura, umană urmăreşte fortificarea morală şi spirituală a omului, prin înţelegerea preceptelor religioase şi filosofice, lăsate omenirii de cei ce au fost inspiraţi să scrie cărţile sfinte şi operele trimişilor lui Dumnezeu, aşa cum spune Iisus: „Iată vă trimit proroci, înţelepţi şi cărturari. Pe unii din ei îi veţi omorî şi răstigni, pe alţii îi veţi bate în sinagogile Voastre şi-i veţi prigoni din cetate în cetate".

În zilele noastre, înţelepţii şi cărturarii în multe ţări sunt prigoniţi iar unii au fost bătuţi şi omorâţt în închisori de către cei ce nu au nicio religie şi nu ştiu nici co este cultura umană.

Dacă este cu neputinţă să alegi o religie din cele câteva’s, uţe de religii, pentru a îndruma tineretul pe calea fortificării lui morale şi spirituale, este cu putinţă să se introducă în şcoli cultura umană, care este una singură şi tronează deasupra tuturor religiilor.

În revista „Solia” nr. 3 din Martie 1983, se dă ca soluţie predarea religiei la copii acasă, de către părinţi; la biserică, să se predea în şcolile duminicale (catehetice). Întrebările care se pot pune în legătură cu aceasta, sunt următoarele:

— Câţi copii au părinţi atât de bine pregătiţi ca să predea religia copiilor lor?

— Aţi părinţi au timpul necesar să facă acest lucru cu copiii lor?

— În situaţia existentă, câţi părinţi pot renunţa la o emisie T.V. de sport, la un film în care se petrece o dramă sau chiar o crimă, ca să se ocupe de religie?

— Câţi copii frecventează azi şcolile duminicale?

Şcolile propriu-zise sunt frecventate de toţi elevii şi studenţii, pentru că fără o pregătire, fără o şcoală care să-i asigure elevului sau studentului cunoştinţele necesare exercitării unei profesii, nu se poate încadra într-o colectivitate care îi asigură existenţa.

Care altă disciplină poate să-i asigure viitorului membru al societăţii comportarea cea mai bună în relaţiile cu semenii lui, dacă nu cultura umană?

Dacă este adevărat că instrucţiunea pe care o asigură azi şcoala, face din elevi şi studenţi meseriaşi, ingineri, doctori sau simpli funcţionari, este tot atât de adevărat că prin cultura umană toţi aceştia ar putea folosi cunoştinţele lor numai în scopuri umane şi nu numai să parvină, să dobândească o bună stare materială, chiar dacă mijloacele folosite pentru aceasta sunt imorale.

Am cunoscut cazul unui inspector P.T.T., care a falsificat mai multe mandate poştale, însuşidu-şi aproape

300.000 lei. După ce a fost prins, la anchetă i s-a pus întrebarea: „unde ai învăţat să operezi astfel de falsuri?” Numitul a răspuns că la şcoala profesională P.T.T. Da’ el a urmat cursurile şcolii profesionale, pentru a cunoaşte filiera tuturor operaţiilor de transmitere a mandatelor poştale, de la depunător până la achitare destinatarului. A simulat o inspecţie în vagonul de ambulanţă şi a înscris mandatele falsificate în factura respectivă, apoi le-a încasat.

În lipsă de cultură umană, falsificatorul în cauză, a folosit cunoştinţele dobândite în şcoală ca să comită frauda, aşa cum fiecare elev sau student, lipsit de motivarea raţională a cinstei şi corectitudinii. pe care cultura umană i-o demonstrează, poate recurge la tot felul de practici, pentru a înşela pe aproapele lui şi pentru a păgubi societatea prin însuşiri de bunuri şi de bani din avutul obştesc.

Societatea, spre a se pune la adăpost de pagubele ce le-ar suferi de pe urma salariaţilor necinstiţi, a fost silită să introducă o mulţime de formalităţi, care împovărează astăzi extrem de mult aparatul de Stat.

Cultura umană, având drept scop dezvoltarea bunului simţ, sentimentul responsabilităţii şi motivarea raţională a echităţii şi moralităţii, trebuie şi poate să facă din meseriaşi şi funcţionari, oameni.

Desigur că nu se poate obţine acest lucru dacă nu ai pregătite în acest scop, cadre didactice bine alese. Acestea pot fi recrutate din toate religiile, din toate disciplinele umaniste, fără să se pledeze pentru o anumită religie.

Editura unui „Manual de cultură umană” pentru licee şi universităţi, este imperios necesară. În acest manual vor fi trecute preceptele morale de bază, valabile pentru toţi oamenii, indiferent de religiile lor, explicate cu exemple convingătoare pentru elevi şi studenţi. Acestea vor fi repetate an după an, ca să fie transformate în convingerii

călăuzitoare. Se va recurge la ştiinţele pozitive, pentru a se demonstra clar, folosindu-se chiar calculele matematice, cită pagubă aduce omenirii şi cită povară apasă pe umerii celor buni, necinstea, ticăloşia, hoţia şi acţiunile criminale ale celor răi.

În final, toţi oamenii din lume se împart numai în două categorii: buni şi răi, deşi ei se găsesc etichetaţi în sute şi mii de feluri.

Într-o carte de religie, iniţiatul în jurul căruia s-a creat un cult, ridicându-se la un înalt nivel etic a spus:

— „Întinde mâna, fii prieten şi fă afaceri cu creştinul care este bun creştin;

— Întinde mâna, fii prieten şi fă afaceri cu evreul care este bun evreu;

— Întinde mâna fii prieten şi fă afaceri cu mahomedanul care este bun mahomedat.

Să te fereşti însă de mahomedanul care nu este bun mahomedan, de creştinul care nu este bun creştin şi de evreul care nu este bun evreu, pentru că el este Necredinciosul – Păgânul!”

Militând pentru ridicarea întregii omeniri la acest înalt nivel etic, veţi contribui sigur la redresarea morală şi materială a lumii, fără nicio deosebire de rasă, naţiune sau religie.

Los Angeles, 31 martie 1983.

CRIMINALII DE PACE

Iată un titlu pe care nu l-am întâlnit şi nu l-am folosit niciodată.

S-a vorbit şi s-a scris mult numai de criminalii de război, fără să ne dăm seama, că mai înainte şi mai nu –, meroşi decât aceşti criminali, sunt criminalii de pace!

Poate că nici acum în 1984, nu-mi venea în minte să scriu despre aceşti criminali, dacă nu aveam o conversaţie foarte interesantă cu partenera mea de viaţă, în legătură cu ce mi-a rămas dintr-un vis, în care îi spuneam: „Ştii că

fostul meu coleg de birou Costică a murit frământat de gândul că în lumea de dincolo ar. putea fi chinuit pentru că a omorât un om?”

Adevărul adevărat, este că fostul meu coleg Costică, în timpul celui de al doilea război mondial a omorât un soldat rus, în următoarea împrejurare: „Eram în Rusia – îmi povestea Costică – cu arma în spate, călare pe un cal, când nu prea departe de mine, tot călare pe un cal, văzându-mă un rus a pus arma la ochi şi a îndreptat-o spre mine să mă împuşte. Eu însă am fost foarte iute de mână şi am tras înaintea lui, aşa că l-am omorî t eu pe el. Am văzut cum s-a prăbuşit de pe cal iar apoaţ am gonit cât a putut calul şi am scăpat. Poate am ucis soţul unei mame cu 3 – 4 copii – îmi spunea îndurerat colegul meu Costică – iar dacă eram prins şi judecat de ruşi, astăzi figuram printre cei judecaţi şi condamnaţi de ruşi ca orice criminal de război. La fel şi rusul, dacă era prins de români, după ce m-ar fi ucis pe mine, avea aceeaşi condamnare: criminal de război!”

„În alte condiţii, dacă l-aş fi întâlnit pe acest om pe care l-am omorât, poate îl ajutam sau mă ajuta să defrişăm un teren, să ne facem un adăpost şi să ne ajutăm în pace şi bună înţelegere”.

„Cine oare ne-a făcut să ajungem în situaţia de a ne ucide fără a ne cunoaşte?” a mai adăugat colegul meu Costică.

La întrebare, să răspundem şi noi cu alte întrebări:

— Oare cei ce uneltesc împotriva păcii şi propagă în lume ura, pregătind războiul, urmat de o recoltă bogată de „criminali de război” nu merită să fie denumiţi „criminali de pace?”

— Nu sunt „criminali de pace” toţi cei ce aduc dezbinări între oameni, cei ce îşi crează idoli după poftele lor şi propagă învăţături false despre Bine, Adevăr şi Dreptate?

Criminali de pace sunt toţi cei ce cu bună ştiinţă crează condiţii de asuprire pentru unii şi permit sfidarea preceptelor morale în relaţiile cu alţii.

Criminali de pace sunt cei ce privesc cu indiferenţă corupţia, muzica decadentă şi drogarea tineretului.

Criminali de pace sunt „de asemeni toţi cei ce înşală, abuzează şi mint, pentru a distruge relaţiile armonioase dintre oameni, zdrobesc inimile şi destramă familiile.

Criminali de pace sunt mai cil scamă cei ce găsindu-sq în ţările în care există libertăţi, folosesc libertăţile ca să obţină puterea de a distruge apoi aceste libertăţi.

Să ne împotrivim şi să-i demascăm pe aceşti criminali de pace, pentru a nu-i lăsa să producă, în cele din urmă, o şi mai bogată recoltă de criminali de război!

Los Angeles, 20 Martie 1984.

UNIREA DEZUNIŢILOR

Să ne iubim unii pe alţii, ca într-un gând. să mărturisim.

Biserica.

În loc de titlul de mai sus, am putea folosi şi pe acela de „unirea învrăjbiţilor” pentru că, în general, învrăjbiţii cu nouniţii au multă asemănare.

În ultima vreme apelurile la unire s-au înmulţit. Tot felul de organizaţii, asociaţii, grupuri, institute, congrese sau alte denumiri, apar ca farmec şi propovăduiesc acelaşi lucru: Unirea tuturor Românilor.

— Deşi unii îi critică cu asprime şi poate chiar cu patimă pe confraţii lor, refuzând orice apropiere faţă de ei, înfiinţează şi încearcă să organizeze noi asociaţii şi să vorbească de unire, uitând că nu te poţi uni cu cel pe care îi tratezi ca pe un duşman şi ai faţă de el o atitudine cu totul neprietenească.

Numărul sporit de organizaţii, în practică, nu echivalează oare cu fărâmiţarea şi mai mult a unităţii Românilor?

Fiecare organizaţie caută să-l eticheteze sau să-l coloreze pe românul care s-a înscris în ea, iar culorile şi etichetele devin bariere de netrecut, dacă luăm în consideraţie eticheta şi nu omul care o poartă.

Când un om primeşte semnul sau eticheta unei grupări, înseamnă că aparţine acelei grupări, iar dacă grupările cresc la infinit, creşte şi riscul fărâmiţării întregului. Naţiunea noastră, Neamul nostru Românesc este Unul şi numai unitatea acestui neam îi asigură tăria şi victoria ia lupta pentru libertate.

Imperiul vremii cere de la noi astăzi să *fim*, *românicreştini* şi nimic altceva. Am mai spus acest lucru în 1980.

Imperativul vremii ne cere renunţare la tot ce ne dezbină:

La secte, *etichete*, *culoare şi doctrină*:

Căci mai presus de toate e legământul sfânt.

Ce ne-a unit de ţară, *de neam şi de pământ*.

A fi român-creştin, *înseamnă luptă în contra dezbinării*, *înlocuirea urii cu farmecul iertaii şi aplicarea strictă a legilor creştine*.

În lupta pentru bine şi zile mai senine.

La unire se poate ajunge, aşadar, nu mărind numărul etichetelor ci mai curând prin desetichetarea etichetaţilor şi prin spălarea de orice culoare.

Cel ce vrea unirea cu adevărat, trebuie să găsească întâi calea care duce la ea şi să aibă curajul să înainteze pe această cale.

Nu citind tratate de socialism sau capitalism, veţi găsi calea care duce la unire. Nicio doctrină elaborată de politicieni, nu duce la unire, pentru că fiecare zise întemeiază pe o împotrivire, pe aversiune şi duşmănie.

Prin ce miracol ar putea să se unească cei învrăjbiţi, dacă nu prin iubirea faţă de fraţii lor – români ca şi ei?

În cele din urmă, orice acţiune de apropiere, de

împăciuire şi de unire, este o acţiune creştină, iar a fi creştin, este a primi şi a apliça în relaţiile tale cu semenii, îndem nurile Celui crucificat, care iată ce ne învaţă:

„Eu vă spun ori şi cine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii; şi oricine va zice fratelui său „Prostule" va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice „Nebunule" va cădea sub pedeapsa focului gheenei". În continuarea acestui citat, Iisus ne mai spune că „dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului şi *du-te întâi de împacă-te cu fratele tău*, apoi vino de adu-ţi darul".

Deci împăcaţi-vă întâi cu fraţii voştri şi apoi faceţi organizaţii şi apeluri la unire.

Am de nu de mult două blesteme publicate într-un ziar, care te înfiorară şi te fac să-ţi pui întrebări: din ce izvor au ţâşnit şi cum pot sta alături de cuvintele spuse de Iisus: „iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi. pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc".

Desigur, noi pământenii nu putem fi ca Iisus Christos, care pe cruce fiind, s-a rugat pentru cei ce-l răstigneau să-i ierte Dumnezeu, că nu ştiu ce fac.

Noi putem studia însă, ca să putem aplica în relaţiile noastre unii cu alţii, învăţăturile marilor iniţiaţi, care au cunoscut legile fundamentale ale Creaţiunii şi ne-au lăsat indicatoare de direcţie pe drumul care duce la Unire. Niciunul nu ne-a învăţat să folosim răzbunările şi blestemele.

Legile fundamentale ale Creaţiunii ne dovedesc că *nu poţi evita producerea unui fenomen, dacă ai îndeplinit cu ştiinţă sau chiar fără ştiinţă condiţiile producerii acelui fenomen*.

Pentru a nu greşi, trebuie să cunoaştem deci legile naturii, legile statornicite de Inteligenţa Supremă şi

Infinită, apoi să culegem toate informaţiile necesare, ca să putem îndeplini condiţiile cerute de Lege, Aceste informaţii, se mai numesc *„lumina cunoştinţei”* şi te fac să fii sigur că drumul pe care vrei să înaintezi, este drumul cel bun. Siguranţa aceasta, se mai numeşte *„credinţa cea adevărată”*.

Nici credinţa oarbă nu este proovăduită de trimişii lui Dumnezeu. Apostolul Pavel, ne îndeamnă să cercetăm toate lucrurile şi să reţinem ce este bun. Să ne ferim de cei ce au boala cercetărilor fără rost şi a certurilor de cuvinte, mai spune Apostolul Pavel. Iar despre credinţă, ne mai spune că Legea nu poate fi desfiinţată de nicio credinţă. Însuşi Christos a spus că n-a venit să schimbe Legea ci s-o împlinească.

Condiţia esenţială şi obligatorie din Lege, pentru Unirea noastră a tuturor Românilor este iubirea: iubirea de aproapele, iubirea de neam, iubirea de ţară şi iubirea de Dumnezeu „Făcătorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor”.

Los Angeles, 15 martie 1982.

OAMENI BUNI DIN TOATE ŢĂRILE UNIŢI-VĂ! PUTEREA SUPREMĂ A GÂNDURILOR ÎNTREŢINUTE

GÂNDURILE SUNT LUCRURI, spunea un filosof, iar un altul a afirmat că OMUL ESTE CEEA CE GÂNDEŞTE.

De fapt orice acţiune, orice realizare, este precedată de o gândire concentrată asupra ideilor şi inspiraţiilor, prelucrate în laboratorul nevăzut al minţii, până la găsirea soluţiilor şi până la îndeplinirea condiţiilor practice de realizare. Îndată ce prilejurile de realizare au fost îndeplinite, gândurile nevăzute, trec în starea concretă, în care pot fi văzute ca realizări, adică, aşa cum am spus, gândul devine lucru. În Sfânta Scriptură se spune că tot ce se vede, este făcut de puterea care nu se vede. Nimeni nu poate vedea ce se petrece în laboratoarele Naturii. Noi vedem seminţele dar nu vedem germenele din care poate răsări o plantă, o floare sau un arbore, pentru că se arată

numai opera dar nu. şi iscusinţa Creatorului, care le face pe toate. Nu vedem puterea şi iscusinţa Creatorului, care le face pe toate. Nu vedem puterea şi talentul care dau un colorit plăcut florilor, care pictează aripile fluturilor şi determină înfăţişarea oamenilor.

Ceea ce ştim este că îndeplinind condiţiile favorabile producerii unui fenomen, fenomenul se produce. Legile fundamentale ale Creaţiunii nu au preferinţe pentru nimeni şi pentru nimic. Nu sunt nici bune nici rele. Aceste legi sunt ca apa şi ca focul: inundă şi scufundă deopotrivă atât vasul cu oameni buni cât şi pe cel cu piraţi, dacă pătrunde în el apa. Focul mistuie şi casa păcătosului şi casa de rugăciune, dacă incendiul s-a produs.

În concluzie, cunoaşterea legilor şi corelaţiilor dintre cauze şi efecte, urmată de îndeplinirea cu ştiinţă şi cu bună intenţie a condiţiilor apariţiei binelui şi dreptăţii în lume, pot mântui lumea, nu numai dorinţele şi rugăciunile rostite în şoaptă sau cu glas tare. Aşa cum spune Apostolul Pavel, niciodată „credinţa nu poate schimba Legea”. Credinţa în puterea supremă a Legii, este credinţa cea adevărată, iar la acesta nu se poate ajunge decât prin cercetare şi cunoaştere. Tot Apostolul Pavel ne îndeamnă să cercetăm toate lucrurile şi să reţinem ce este bun.

Nu cel ce stă în genunchi şi se tânguie, implorând Puterea Divină să-l ajute, este ajutat, ci acela care se ridică, învaţă şi se luptă cu ignoranţa, pentru a dobândi „cunoştinţa mântuirii”.

(Luca, 1 – 77).

Prorocul Isaia spune că „în linişte şi odihnă va fi mântuirea noastră; în seninătate şi încredere va fi tăria noastră”. (Isaia 30 – 15). Iar la cap. 48, vers 22, mai spune ca „cei răi nu au pace”.

În vremea noastră, chiar şi cei ce ar putea trăi în pace, sunt tulburaţi de cei răi, care au crezut o minciună şi au răspuns unui apel al unui tânăr în vârstă de 30 de ani şi

care, ajuns la vârstă maturităţii, a devenit conştient de eroarea săvârşită, declarând” eu nu sunt marxist”.

Adepţii întunericului, minciunii şi terorii, au continuat însă politica subminării şi înrobirii popoarelor lumii, cu ajutorul celor pricepuţi să răstoarne scara valorilor. La îndemnul „Ploretari din toate ţările uniţi-vă” ei au declarat războiul contra intelectualilor şi au târât în închisori pe cei ce ar fi putut servi la redresarea morală şi materială a ţărilor lor.

După 70 de ani, apelul la unirea proletarilor, a adus în ţările subjugate arme în loc de dreptate şi libertate.

În faţa pericolului unirii celor răi, împotriva celor conduşi de inteligenţă şi bun simţ, se impune o altă lozincă şi anume:

„Oameni buni, din toate ţările, uniţi-vă!”

Demascaţi-l pe cel râu şi perseveraţi în respectarea şi răspândirea gândurilor de înfrăţire, iubindu-vă unii pe alţii şi ajutându-i pe cei iubitori de dreptate, aşa cum ne îndeamnă toţi purtătorii de duhuri curat, când spun: „să ne iubim unii pe alţii, ca într-un gând să mărturisim”.

Citind în fiecare zi textele blibioe călăuzitoare şi stăruind, în citirea lor repetată, asiguraţi „rezonanţa de gândire” cu entităţile superioare, care stăvilesc pătrunderea în suflet a gândurilor potrivnice, prin aşa-zisul” fenomen de respingere”.

„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi” ne sfătuieşte Apostolul Pavel. Iar în Evanghelia de la Matei, Iisus ne îndeamnă să fim atenţi la oamenii, care vin la voi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru simt lupi răpitori” (Matei 7 – 15). În versetul 20 se mai spune „după roadele lor îi veţi cunoaşte”.

Astăzi se văd roadele celor 70 de ani de vrăjmăşie a adepţilor marxismului-ateu, cu cei ce doresc respectul Legilor statornice de Inteligenţa Supremă şi Infinită. În faţa primejdiei care ameninţă omenirea, se impune

răspândirea în întreaga lume a lozincei „Oameni buni din toate ţările, uniţi-vă!”

Los Angeles 9 ianuarie 1987.

*,.

SCHIMBAREA TA ŞI A LUMII

Lumea nu poate fi schimbată, dacă individul nu se schimbă.

Lumea nu poate fi mai bună decât indivizii care o alcătuiesc.

Iar pentru a îndrepta lumea, trebuie să începi cu tine însuţi.

Aşa după cum o pădure nu poate fi mai înaltă decât copacii ei, nici omenirea nu poate fi mai bună decât indivizii care o alcătuiesc. Deci ridică-te şi spune:

— Vreau şi pot să fiu un om adevărat şi nu un vierme, care târâşte în drum.

— Sunt făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu care a creat lumea, astfel că trebuie să devin şi eu un mic creator în ştiinţă, în artă, în literatură, în alt domeniu de activitate.

— Voi face un succes din viaţa mea.

— Sunt calm şi curajos în orice pericol.

— Privesc obstacolele şi amânările ca faze de dezvoltare în lupta mea pentru izbânda finală. Ştiu că orice victorie, este rezultatul mai multor înfrângeri şi că nicio nuia nu se rupe după o singură îndoitură.

— Din calm şi din voia cea bună.

Mi-am împletit o frumoasă cunună.

Cu ea îmi înfrunt adversarii.

Aşa cum au făcut legendarii.

— Ştiu şi cred că aşa cum nu există noapte fără zi, apus de Soare fără un răsărit luminos, nu poate exista nici osituaţie, oricât de grea, fără o schimbare fericită.

În viaţa pământească nimic nu-i mai permanent ca

nepermanenţa.

— Mă încred în când. cuvinte: cu pas drept, tot înainte!

— Aşa cum creşte Luna.

Du mă dezvolt într-una

— Şi prospérez mereu.

— Păzit de Dumnezeu.

— Dumnezeu şi Adevărul.

Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt.

Mă conduc şi mă păzesc

De tot răul pe pământ.

— Nu te speria de noapte; în curând ea va dispare.

Căci lumina, totdeauna, decât ea este mai tare!

— Repetă că te bucuri de viaţă, vigoare, sănătate şi belşug.

— Părăsiţi înjurăturile şi văicgrerile, care otrăvesc şi cu încetul ucid.

— Alimentează-te zilnic de la izvorul înţelepciunii şi încrede-te în puterea Cuvântului. Nu uita începutul unei Evanghelii, oare este acesta: „La început a fost Cuvântul…”

PROBLEMA DE BAZA A OMENIRII

— *Lucrare prezentată în 1976, la Conferinţa Mondială a Populaţiei de la Washington* – *x* în urmă cu 45 – 50 de ani, Krishnamurti, înţeleptul din Madras, spunea optimist că „… noi avem de înfăptuit un miracol de ordine în acest secol de haos şi de superstiţie”.

Destul de recent, tot Krishnamurti, oarecum contrariat şi deziluzionat de întrebările ce i se puneau, li s-a adresat ascultătorilor astfel: de 40 ani vă vorbesc şi nu înţelegeţi”.

Cuvintele sale însă, nu trebuie să mire pe nimeni dacă avem în vedere că, în urmă cu aproape 2000 ani. Iniţiatul care a fost pironit pe cruce, s-a exprimat astfel: „… cuvintele mele nu pătrund în voi”, iar într-o altă

împrejurare, tot El a spus: „cuvintele mele nu rămân în voi.

La Congresul Mondial de Orientare Şcolară şi Profesională din 1973, în Canada, în expunerea mea, am arătat că nu poate pătrunde sau rămâne în om, ceea ce este respins de ritmurile sale biologice, cerebrale şi afective, adăugând că ar fi timpul să investim mai mult timp şi inteligenţă în studii şi cercetări complexe la laborator, care ne-ar ajuta să cunoaştem şi să înţelegem mai bine aceste ritinuri.

Mai aproape de zilele noastre, Alexis Carrel a tras un semnal de alarmă, spunând că atenţia umanităţii trebuie să treacă de la maşini şi lumea fizică la corpul şi sufletul omenesc.

În acord cu gândirea acestui om de ştiinţă, fostul secretar general al O.N.U., U Thant, în 1964, în Bucureşti, spunea că: „... scopul învăţământului şi educaţiei, în multe ţări, este astăzi de a crea doctori, ingineri şi oameni de ştiinţă, de a cerceta spaţiul cosmic şi a ajunge pe Lună, pe Marte sau pe alte planete. Acest accent pus asupra dezvoltării intelectului, fără dezvoltarea morală şi spirituală corespunzătoare, va duce cu siguranţă omenirea dintr-o criză în alta. Valori morale şi spirituale de o mare noblеţe trebuie să predomine în toate sistemele de învăţământ”.

În cadrul unor dezbaterii la O.N.U. se constată că s-a dat prioritate definirii „agresiunii” în loc să se străduiască a se găsi, întâi de toate, definiţia ţelurilor proprii Organizaţiei, adică pacea. libertatea, democraţia, cultura şi iubirea de oameni. Oricine ştie că agresorul desfide pacea, cultura umană şi dragostea faţă de aproapele său. Dacă s-ar defini mai bine aceste noţiuni şi s-ar stărui în răspândirea înţelesului lor peste tot pământul, nu ar mai fi nevoie de definirea „agresiunii”.

Este mult mai important a face tot ce-i posibil pentru combaterea ideilor distructive prin răspândirea de idei

constructive, stimulatoare de armonie, într-un moment în care omenirea este ameninţată de distrugeri inimaginabile.

Nu realizăm nimic dacă încercăm a combate doar efectele rele, trecând sub tăcere cauzele acestora.

Publicaţiile O.N.U., menite să asigure doza zilnică de informaţii necesare întreţinerii sănătăţii morale şi spirituale a populaţiei, ar trebui să fie la îndemâna tuturor cetăţenilor acestei lumi.

Un lucru demn de reţinut este că astăzi în nicio ţară din lume nu se încearcă cu tot dinadinsul şi sistematic să se rezolve problema de bază a omenirii: CUNOAŞTEREA OMULUI ŞI A POSIBILITĂŢILOR SALE DE DEZVOLTARE.

Ajunşi la apusul vieţii, după zeci şi zeci de ani petrecuţi în institute de învăţământ, în laboratoare sau în activităţi care le-au asigurat un contact permanent cu publicul, părerile oamenilor celebri, nu găsesc ecou în tineret pentru a fi preluate, continuate şi aplicate.

În România, de exemplu, un mare psiholog şi pedagog, Rădulescu-Motru, a spus că „... prea ne încăpăţânăm să facem caractere din naturi criminale şi genii din întârziaţi la minte”. Un altul, profesorul Simion Mehedinţi, când atinsese vârstă de 66 – 67 ani, a afirmat că „... nu prin legi, nici prin vorbe sau prin cărţi se schimbă lumea, ci prin oameni, punând înainte, ca îndreptar de viaţă, pe cei cu talent moral” /

Este poate neobişnuit să crezi că moralitatea şi ţinuta demnă a unui om, este de fapt, un talent, o virtute înnăscută dar dacă vorbim de vicii şi naturi amorale înnăscute, de afoni şi daltonişti, de ce nu am recunoaşte şi faptul că nu poate fi moral oricine, aşa cum nu poate fi muzicant oricine?

Acest profesor, cu înaltă reputaţie la vremea lui, nu are continuatori în tineretul de azi. Iată de exemplu o soluţie care a fost propusă de el în vederea ridicării unui popor. Soluţia cuprinde trei faze:

1. Să alegi din fiecare generaţie pe cei mai înzestraţi cu talent etic.

2. Să le dai o creştere cât mai îngrijită, ferindu-i de orice atingere impură.

3. Să aşezi necontenit în locurile de conducere pe cei ce pot fi în activitatea lor modele pentru alţii.

Că soluţia poate fi azi îmbunătăţită este lucru cert. Dar oricare ar fi soluţia, avem nevoie mai întâi de o ştiinţă avansată în domeniul cunoaşterii omului, pentru a o putea aplica în practică.

Astăzi se mai cunosc în lume încă trei îndemnuri mari, lăsate omenirii de către Socrate, Christos şi Marx.

De la Socrate: „Cunoaşteţi-vă!”

De la Christos: „Iubiţi-vă!”

De la Marx: „Uniţi-vă!”

Oamenii însă, nu-l pot urma pe Marx şi nu se pot uni pentru că nu se iubesc; şi nu se pot iubi, pentru că nu se cunosc.

Rezultă, aşa dar, că trebuie s-o pornim de la preceptul lui Socrate şi să investim timp şi inteligenţă pentru a putea străpunge masca ipocriziei şi aparenţa înşelătoare a unor oameni, învăţând limbajul mut al semnalmentelor, particularităţilor şi configuraţiilor astrale, care ne dau cele mai sincere referinţe despre om.

Dacă investiţiile de timp şi de inteligenţă au putut face din patru pari şi o minge, ceea ce toată lumea amatoare de sport poate vedea pe stadioane sau pe micul ecran, imaginaţi-vă ce realizări minunate ar putea fi obţinute investind timp şi inteligenţă superioară în cercetarea şi corelarea interpretării particularităţilor diverse, uneori contradictorii, găsite la omul care îţi stă în faţă. În cei 45 ani de experienţă, în care am întocmit peste

9.000 dosare caracterologice, am obţinut informaţii utile – şi documente de mare preţ, care pot servi la fundamentarea ştiinţifică a caracterologia în toată lumea.

O mică parte din documentele mele au fost prezentate şi acceptate deja în 1973 de al V-lea Congres Mondial de Orientare Şcolară şi Profesională din Québec-Canada.

De ani de zile atât în Europa cât şi în America, diverşi oameni de ştiinţă dezbat cu multă vervă un subiect extrem de controversat, şi anume, factorii interni şi externi care determină individualizarea omului. Majoritatea lor fac greşeala fundamentală de a lua în consideraţie doar factorii ereditari şi cei sociali, ignorând puternica influenţă a factorilor astrali.

Astrologii care susţin că omul este numai produsul astrelor greşesc. Cei ce susţin că ereditatea este totul, că suntem numai ceea ce moştenim de la părinţi, iarăşi greşesc. Cei care greşesc însă mai mult ca toţi, sunt cei care cred că mediul social şi educata pot face minuni, încăpăţânându-se să îndoape tineretul de-a valma cu tot felul de cunoştinţe, printre ei aflându-se şi indivizi înzestraţi cu inteligenţă, dar lipsiţi de simţ moral. Ajunşi în posturi de conducere, aceşti „inteligenţi fără inimă”, vor folosi cunoştinţele şi puterea ce o dobândesc, pentru a nimici sau a bara drumul celor înzestraţi de natură cu însuşiri psihice superioare. Aşa cum spunea ilustrul profesor Simion Mehedinţi, ajuns la cea mai deplină maturitate de gândire: „Nu orice făptură poate fi îndreptar şi pildă semenilor săi şi mai ales nu tu, o făptură de rând, născuta sa te sprijini, să te înveţi, nu să înveţi; să ascuţi, nu să fii ascultat”.

Deci, în studierea individului se impune lărgirea cadrului de referinţă, care să cuprindă fizionomia, chirologia, grafologia, astrologia, testele de inteligentă şi cultură umană, urmărindu-se în tim. p evoluţia configuraţiilor palmare, pentru a deduce linia de parcurs prezentă şi viitoare a celor dotaţi.

Documentele, adunate de mine în numeroşii ani de studiu şi cercetări practice, conţin elemente complete de

caracterologie, măsurători antropometrice, calcule astrologice, amprente, răspunsuri scrise la câte un test de inteligenţă şi cultură umană.

Astrologia mercantilă, grafologia de salon, ghicitul în palmă, cărţi sau cafea, sunt tot atâtea obstacole în calea aprofundării ştiinţei despre om, ca şi indiferenţa sau chiar opoziţia unor pseudosavanţi, care privesc Caracterologia ca pe ceva mistic şi cred că vor salva lumea combătând mistic-religios cu alte teorii la fel de obscurantiste.

Îmi permit să-l citez aici pe Cicero, care a spus: „Ce poate fi mai ruşinos decât să atârne viaţa celui înţelept, de vorbele celor fără minte!” Am văzut cu toţii, savanţi, oameni cu înaltă structură şi ţinută morală, distruşi de referinţele pătimaşe ale celor ce i-au „încondeiat” în faţa politicienilor, pentru că i-au considerat periculoşi activităţii lor distructive.

Societatea este ameninţată de doctrinari iresponsabili, care pledează pentru acordarea nediscriminată de libertăţi, care, dacă va încape pe mâini rele, va fi folosită cu tot dinadinsul tocmai pentru a distruge libertăţile altora.

Aşa-zisa „emancipare” a unora dintre tineri, se manifestă azi sub forma unui dezmăţ, sau, mai exact, ca un „potop de desfrâu”, cum scrie Sfânta Scriptură.

Cele patru stări de contemplare, care au însemnat pentru mine cofrajul în care a fost turnat betonul personalităţii pană la solidificarea lui, sunt din păcate considerate astăzi obstacole în calea „emancipării”, deşi ele sunt condiţia esenţială a formării personalităţii.

După părerea mea aceste stări contemplative sunt respectul şi înţelegerea profundă a legilor statornicite de Dumnezeu, respectul şi dragostea faţă de părinţi, respectul şi ascultarea profesorilor, respectul faţă de opinia publică.

Noţiunea de Dumnezeu, în înţelesul unei inteligenţe supreme şi infinite, care a statornicit. principiile de

funcţionare şi legile de dezvoltare a tot ce a fost, este şi va fi, nu este lămurită încă pentru tineret, astfel că el pluteşte în derivă, înrăutăţindu-şi, fără voie şi fără ştiinţă, propriile condiţii de viaţă, prin necunoaşterea legilor naturii, care guvernează relaţiile dintre om şi om, dintre impresii şi expresii etc.

Sunt necesare studii şi cercetări privind rezonanţele cerebrale şi afective dintre sfătuitor şi sfătuit, dintre iniţiat şi adept, dintre şef şi subaltern, pentru a deduce dacă îndrumările şi recomandările pot fi interceptate cu fidelitate şi înţelept interpretate, precum şi dacă cel ce le primeşte are capacitatea aplicării lor în practică. Trebuie stabilit deci cât mai exact cu putinţă, dacă cel din faţa noastră are o structură capabilă să reproducă în viaţa sa zilnică ceea ce i se spune sau ceea ce i se arată, şi dacă în interiorul cuplului îndrumător şi îndrumat apare fenomenul identităţii dintre mesajul sfătuitorului şi recepţia sfătuitului.

Prea mulţi educatori, pedagogi şi politicieni de pretutindeni privesc încă omul ca pe o mare enigmă în loc să se străduie să afle ce valori anume ne furnizează laboratoarele naturii umane şi care este de fapt acea „materie primă” din om, din care se formează indivizi cu adevărate valori conducătoare. De asemenea, nu sunt cercetate în mod ştiinţific nici stresurile astrale şi nici mijloacele practice de combatere a lor.

Cunoaştem esenţa tare a lemnului, dar nu cunoaştem esenţa superioară a omului, şi puţini sunt cei deplin convinşi că în lume există astăzi mai multe titluri de capacitate, decât reale capacităţi şi că probabilitatea astrologiei a apariţiei oamenilor cu, tărie de caracter, este mult mai mică decât ne-ar place să credem.

Dacă politicienii ignoranţi îi vor distruge şi pe aceşti puţin, sau le vor crea condiţii grele de viaţă, ca să piară singuri, întregul edificiu social se va prăbuşi ca orice

clădire ai cărei piloni de susţinere sunt slăbiţi la bază.

1976. Washington D.C.

CUPRINSUL

Întâmplări neobişnuite sau altceva? 3
Ispita diavolului şi trimisul lui Dumnezeu. 9
Mâzgălitorii 12
Riposta lui Socrate... 17
Cunoaşterea omului 19
(Un mesaj foarte important pentru toţi intelectualii) Complexitatea structurii omului şi diversitatea caracterelor 26
Steaua înţelepciunii... 36
Radioul şi omul 45
Eu sunt ei... 54
Duhurile nu dorm şi nu mor niciodată 57
Întoarcerea la obârşie... 61
Despre cele nevăzute. 64
Mesajul celor de dincolo. ... 67
Învierea lui Iisus 70
Pentru stabilirea legăturii directe cu Iisus-Mijlocitorul... 72
Despre Şcoală, Religie şi Cultură Umană 74
Criminalii de pace 78
Unirea dezuniţilor EO
Oameni buni din toate ţările uniţi-vă! S3
Schimbarea ta şi a lumii 86
Problema de bază a omenirii 88